

„Rejts el, ő, örök Köszál”

Ács János emlékére

„Már keresztet vállra vettem
S érted mindent elhagyok.
Mindenem vagy, árva lettem,
Honja vesztett szív vagyok.

Vágyat, célt a multnak adtam,
Nincs már bennem vak remény,
Mégis gazdag úr maradtam:
Isten és a menny enyém.”

„Kezed fogtam bajban, gondban, örömben is veled voltam”

Megdöbentő, lesújtó, felfoghatatlan a tragikus hír, hogy Ács János nincs többé! Az ember csak keresi a szavakat, a magyarázatot. Gyorsan távozott, nem nyílt alkalma búcsúzásra, hatalmas úrt hagyott maga után.

Olyan barát, ember, városvezető, megyegyűlési képviselő és bizottsági elnök távozott közülünk, aki humorával, örökös vidámságával, vitalitásával, ötleteivel színt hozott az életünkbe, a mindennapjainkba a legnehezebb körülmények között is.

Könnyedén, ugyanakkor mély átéléssel kezelte a feladatokat, a kihívásokat, mindent a pozitív oldaláról értékelt. Gyakran vélekedett így: „Egyszerűbbek a dolgok annál, miként hiszitek! Örüljete az életnek, vegyétek észre az apró értékeket is!”

Szenvedélyesen szerette, tisztelte és megértette az embereket, azonosulni tudott a legleszomorítóbb sorsokkal, fáradhatatlanul kereste a megoldást a legkilátástalanabb helyzetekre is. Mindenkivel szót értett, közvetlensége miatt gyorsan a társaság középpontjába került.

János imádtá lakóhelyét, a Tapolcai-medencét, a környéket, a Balatont. Különleges értéknek tekintette a környezetét, ékszerdoboznak nevezte és ily módon is kezelte a várost. A gyarapítás, a fejlődés, az előrelépés vezérelte napi munkájában. Tette ezt oly módon, hogy a helybeliek és a városba látogatók érdekeit tartotta szem előtt.

Rimányi Gyuláné Gréta nénit a 100. születésnapján együtt köszöntöttük

Fáradhatatlanul dolgozott. Munkáját hivatásának tekintette, számára nem létezett hétvége és ünnepnap.

Szeretett családjá után a város volt a legfontosabb számára. Reméljük, hogy nélküle is képesek leszünk befejezni azt a sok munkát, amit együtt terveztünk és kezdtünk el.

Különleges kincsnek, értéknek tartotta a barátokat, a barátságot, aminek jómagam is részese lehettem évtizedek óta. Talán ez hiányzik majd legjobban nekem, és minden bizonnyal másoknak is. Az őszinte, tiszta barátság, a segítőkészség, a jószándék.

„Aki Istent szereti benned,
úgy őriz meg, hogy elenged;
Aki csak önmagát szereti benned,
úgy veszít el, hogy görcsösen
ragaszkodik hozzád.”

Drága Barátom!
Isten Veled, nyugodj békében!

Lasztovcza Jenő
országgyűlési képviselő,
a Veszprém Megyei Közgyűlés elnöke

Az életút főbb állomásai

1954. szeptember 12-én született Kaposváron.

Gyermekkorát Nagybjajomban töltötte, ott járt általános iskolába.

Az általános iskola befejezése után Kaposvárra került az Élelmiszeripari Technikumba.

1976-ban a kecskeméti Kertészeti Főiskolán oklevelet szerzett, majd a budapesti Kertészeti Egyetemen diplomázott.

Feleségével az egyetemen ismerkedett meg, házasságukból két leány született.

Az egyetem elvégzése után a Hosszúhegyi Állami Gazdaságban dolgozott ágazatvezetőként.

A Badacsonyi Szőlősgazdák Hegyközség Szakszövetkezet kereskedelmi vezetője.

1985 óta Tapolcán él.

A Schöller-Budatej élelmiszeripari vállalkozás területi vezetője.

1998 szeptemberében a „Polgári Összefogás Tapolcáért” Választási Szövetség polgármester-jelöltjeként mint független indul a helyhatósági választásokon.

1998. október 18-án Tapolca polgármesterévé választják. A város vezetőjeként mindig a legfontosabbat, a várospolitikát, a városfejlesztést, az önkormányzati vagyon gyarapítását tartotta elsődlegesnek.

2002. október 20-án Tapolca választópolgárainak akaratából 72%-os - országosan is kimagasló - aránnyal, a „Polgári Összefogás Tapolcáért” jelöltjeként ismét Őt választották polgármesteré.

2002 óta a Veszprém Megyei Önkormányzat Közgyűlésében a FIDESZ Magyar Polgári Szövetség és a FIDESZ-MKDSZ-KPE közgyűlési csoportjának tagja volt. Az önkormányzati munkában a nemzeti kulturális örökség védelmével kapcsolatos koordináló tanácsnoki feladatot látott el és tagja volt a Pénzügyi Bizottságnak.

2003-ban a FIDESZ Magyar Polgári Szövetség Veszprém Megyei Önkormányzati Tagozatának elnöke. Tisztségébe 2005-ben újraválasztották.

2005. június 15-én, a magyar önkormányzatiság kialakulásának 15. évfordulója alkalmából a Magyar Önkormányzatok Szövetsége Tapolca érdekében kifejtett sokévi áldozatos tevékenységéért *Polgármesteri Ezüstlánc Díjjal* tüntette ki.

2006. október 1-jén Tapolca lakossága - immár harmadik ciklusban - polgármesterévé választotta.

Tagja volt a Veszprém Megyei Közgyűlés Pénzügyi Ellenőrző Bizottságának. Vezette a Gazdasági és Területrendezési Bizottságot.

Vallása iránt elkötelezett református presbiter.

Polgármesterként számtalan díj, kitüntetés birtokosa.

2008. december 10-én, befejezve földi pályafutását, megtért a Teremtőhöz.

2008. december 19-én több ezres gyászoló tömeg kísérte utolsó földi útjára a tapolcai Új Temetőben.

Az emlékező összeállítást készítette:
N. Horváth Erzsébet

„Minden igyekezetemmel Tapolca javát szolgálom. Isten engem úgy segéljen!”

„Minden embernek kell legyen egy feladata ebben az életben - kötelességen belül, vagy azon felül is talán -, mert különben nem lenne értelme annak, hogy él. Az emberi világ több kell legyen, mint egy bonyolult szerkezetű gép, amelyben minden ember egy fogaskerek szerepét

tölti be. Minden embernek kell legyen egy feladata, egy titkos küldetése, mely Istentől való.” - Ács János a barátja lett szobrászművész Marton Lászlótól Wass Albert szavaival vett búcsút október 19-én a szigligeti temetőben.

Nem telt el két hónap és a Teremtő

akaratából az Ő titkos küldetése is véget ért. Ma már bizonyossá vált, hogy a polgármesteri esküben megfogalmazott szolgálat az Isten által rá bízott küldetés volt, amelyből most a megválasztásainak pillanatait kegyetlennel idézzük fel.

1998-ban a „Polgári Összefogás Tapolcáért” Választási Szövetség független polgármester-jelöltjeként indult a helyhatósági választásokon, és győzött. A választók bizalmát így köszönte meg: „A város új polgármestereként nagy szeretettel és tisztelettel köszöntöm a város lakosságát. Köszönöm, hogy bizalmukkal személyemet tisztelték meg. Képviselőtársaimmal mindenkor a város és az Önök érdekeit szolgáljuk, oly módon, hogy döntéseinkből érezhessék, abban az Önök javaslatai is benne foglaltatnak. A hivatal egy külön világ, de én fertőzés- és vírusmentesen érkeztem a közigazgatásba. Biztosan lesz olyan alkalom, amikor - senki véleményét ki nem kérve - magamnak kell a döntést meghozni, de megpróbálom azt minden esetben úgy alakítani, hogy érezhető legyen: a döntés közérdeket, közjót szolgál.”

A 2002-es helyhatósági választásokon - Tapolca polgárainak akaratából - ismét a „Polgári Összefogás Tapolcáért” jelöltjeként nyert. „Nagyon köszönöm, hogy engem ennyien szeretnek -, mert hiszen ebben ez is benne van -, el is érzékenyülök ilyenkor. Megpróbálok az elkövetkezendő 4 évben olyan munkát végezni, hogy részlegüljak erre a nagyon szép választási eredményre, erre a bizalomra.”

Munkája elismeréseként az ország 3200 települését magába foglaló Magyar Önkormányzatok Szövetsége 2005-ben *Polgármesteri Ezüstlánc Díjjal* tüntette ki.

„A polgármesteri lét 24 óráig szolgál. Ehhez szükség van a család szolgálatára is. Kellenek hozzá megértések, segítségek, amelyeket én - hála Istennek - a családomtól meg is kapok. Úgy érzem, ha ezt minden polgármester megkapja, akkor teljes szívvel és lélekkel tud dolgozni. Nagyon szépen köszönöm a feleségemnek, a gyermekeimnek, a családomnak és a városnak, hogy mellettem állnak.”

2006. október 1-jén Tapolca polgárai urnák elé járultak, és harmadszorra is Ács Jánosnak szavazták meg a bizalmat. Az új Képviselő-testület október 13-án megtartott alakuló ülésén így mondott köszönetet - a Bibliát idézve - Képviselő-társai nevében is a polgárok döntéséért: „Nem a félelem lelkét adta nekünk az Isten, hanem az erő, a szeretet, a józanság lelkét. Biztosan ígérhetem, hogy nem fogunk félni, és mindenkor lesz bennünk annyi erő, hogy szeretettel tudjunk olyan józansággal dolgozni, amit eddig tettünk. Többet most sem ígérhet Önöknek a Képviselő-testület, csak annyit, amit remélhetőleg meg is tud valósítani. Ehhez mindenképpen szükség van az Önök segítségére, türelmére, egyetértésére és bizalmára. Végezzük a munkánkat továbbra is közösen, békességben városunkért, Tapolcáért! Isten óvja Tapolcát! Isten éltesse Tapolca Polgárait!”

Az élet mérlegére végül a munka kerül. Rangot, valódi tekintélyt, az embertársak megbecsülését a lemérhető tetteken keresztül vívhatjuk ki. Ács János győztesen vívta meg e nemes csatát.

Dr. Boross Péter volt miniszterelnök gratulál a díjhoz

Munkatársai, barátai is örömmel köszöntötték a kitéüntetettet

2006. október 13: alakuló ülését tartotta az új Képviselő-testület

Egy csésze kávé Ács Jánossal

(A riport 2001 májusában jelent meg az Új Tapolcai Újságban.)

Ritkán adódik mód és lehetőség arra, hogy bepillantassunk egy-egy közéleti személyiség mindennapjaiba, magánéletébe. Nekem egy csésze kávé mellett mindez sikerült. Beszélgetőpartnerem Ács János, Tapolca város polgármestere.

- Gyermekkoromat Somogy megyében, egy Kaposvárhoz közeli faluban töltöttem, amelynek bár nem a legjobb a neve, de én nagyon szerettem. Nagybajom 4000 lakosú nagyközség. Az itt élő parasztemberek mindig is szerették a kultúrát, hiszen csak az én gyerekkoromban két *Földmíves Olvasókör* működött ott, de volt az iparosoknak is. Ezek azokból a gyökerekből táplálkoztak, amelyek visszanyúlhatnak a felvilágosodás korára. Az itt élő Sárközi-család nemcsak a magyarsággal átitatódott nemességgel tartott fenn szeretgázó kapcsolatot - közöttük a Berzsenyi-családdal -, de az irodalmi élet jeles alakjaival is. A „bajomi Helikon” Csokonai Vitéz Mihály és Pálóczy Horváth Ádám barátságát is magának tudhatta, de Nagybajom szülőtte a nyelvújítás egyik legnagyobb alakja, Virág Benedek is.

- Az indíttatás, a szülői ház, a gyermekkor mennyire meghatározóak az életében?

- Nagyon. Parasztszaládból származom, az ősök visszamenőig gazdálkodással foglalkoztak, azaz mindig is a föld adta a megélhetést. Az én személyes sorsom úgy alakult, hogy sajnos az édesanyám korán meghalt, még nem voltam akkor 18 éves, az öcsém pedig 14 éves gyerek volt. Attól fogva az édesapám nevelt bennünket, a nagyanyáim segítségével. Korán lettünk csonkacsalád. Másfajta gyerekkor volt még akkor a miénk; nem is igazán kemény, de felhőtlen sem. Sokszor visszatekintek oda gondolatban erő gyűjténi, az emlékekbe kapaszkodni. Olyan voltam, mint a többi gyerek: nem voltam rossz, de jó sem. Elég gyorsan tanultam, de talán ez annak is az eredménye, hogy azokban a családokban, ahol gazdálkodással, földdel foglalkoztak, ott a gyerekek iskolás korától kezdve biztos helye és szerepe volt az otthoni munkában, tehát ha gyorsan végeztem a tanulással, előbb tudtam segíteni is. Amikor a termelőszövetkezetek megalkultak, amikor a faluban is megváltoztak a viszonyok, addigra én már befejeztem az általános iskolát, és Kaposvárra kerültem az Élelmiszeripari Technikumba.

- Hogyan teltek a középiskolai évek?

- Életem egyik legboldogabb korszaka volt. Olyan jó szellemiségű volt az iskola, az ott lévő közösség, hogy valóban felhőtlen boldogságban telt el az ottani négy év. Az osztályközösségünk példaértékűnek számított az iskolában is. Csibész egy társaság volt, sokat tudtunk egymásról, de soha egy rossz szó sem esett köztünk. Szinte hihetetlen ezt most így elmondani, de igaz. A magunk módján elégedettek voltunk a világgal. Annak nagyon örülök, hogy igazi tanáregyenlőségek tanítottak bennünket, olyanok, akiknek a példája életre szóló lett. Hogy csak egy kedves példát említsék: a kémia tanárunk mindig barna borjúbox cipőben járt, de az a cipő olyan fényes volt, hogy az ember meglátta magát benne. S hát bizony, sokszor kellett lefelé néznünk, s néha még egy-egy pofon is elcsattant. Olyan tartással és tudással neveltek bennünket a tanáraink, hogy az útravaló még ma is tart. 28-an jártunk abba az osztályba, később mindannyian diplomát szereztek. A mai napig tartjuk a kapcsolatot, s nemcsak az osztálytalálkozókon találkozunk, de barátok is vagyunk.

- A középiskolás fiatal életkori sajátossága, hogy meg akarja váltani a világot, de ha az nem hagyja magát, akkor legfeljebb ver-

set ír; gitározik, dobol vagy sportol. Voltak-e ilyen vagy hasonló ambíciói?

- Szerintem minden emberben benne van a többlet tenni vágyás, s ha netalántán olvassa is a már jelesse vált emberek életét, elgondolkodik azon, hogy nekik hogyan is sikerülhetett. Legyen az a tudomány, a művészet, a sport vagy más egyéb területen. Nos, nekem olyan nagyon nagy álmaim nem voltak, talán ezek azért is nem jelentkeztek, mert annyira jó közösség voltunk, hogy minden szabad percünket együtt töltöttük, nagyon jól éreztük magunkat a bőrünkben. Az igaz, hogy vonzott a sport, irigyeltem is azokat, akik el tudtak mélyedni benne, de valahogy mindig féltem a tornaeszközöktől és nemigen értettem a labdajátékokhoz sem. Amit viszont nagyon szerettem, az a laboratóriumi kémia-gyakorlat volt. Szívesen búvárokodtam, kísérleteztem, ennek ellenére nem lettem kémikus.

- A középiskola elvégzése után hogyan alakult az élete?

- Választanom kellett: munka vagy tanulás. Az öcsém akkor került középiskolába, s én akkor úgy gondoltam, hogy inkább munkába állok, hogy segítsen a családot, de mindenestre jelentkeztem a Kertészeti Egyetemre is. A sikeres felvételi birtokában úgy döntött a család, hogy tanuljak tovább.

- Mikor és hol ismerkedett meg a feleségével?

- A feleségemmel az egyetemen ismerkedtem meg, ott szövéődött a szerelem, és házasság lett belőle. Amikor végeztünk - bár szerettünk volna a három „álomhelyre”: Balatonboglárra, Tokajra vagy Badacsonyba menni, de mivel ezekre a helyekre sok volt a jelentkező - és a protekciós -, nem maradt más választásunk, mint az Alföld. Így kerültünk a Hosszúhegyi Állami Gazdaságba Baja mellé. De nem bántuk meg. Nagyon sok dolgot ott tanultunk meg. Hosszú éveket töltöttünk tanyán, ott, ahol az emberek egymásra vannak utalva. Azon a vidéken svábok élnek, s tőlük sok bölcsességet és emberséget tanultam. Nagyon jó iskola volt az első munkahely, az ottani volt kollégáimmal még ma is tartjuk a kapcsolatot.

- Hogyan került a mi vidékünkre?

- Megszülettek a gyermekeink, mindkét lányom, s utána lehetősége nyílt a családnak, hogy az egyik „álomszigetre”, Badacsonyba kerüljünk. A Hegyközség Szakszövetkezetben lettem kereskedelmi vezető. Szerettem a munkámat, a boron keresztül kitekinthettem a világra, jó volt a közösség. Nagyon érdekes volt ez a korszak. A rendszerváltást megelőző időszakot éltük, s már látni lehetett, hogy hogyan formálódik „az új világ”. Ki lesz az, aki vállalkozóként képes lesz tovább folytatni, és ki lesz az, aki önhibáján kívül válik majd munkanélkülivé. Amikor a hegyközségnél is elkezdődött a változás, a szövetkezettől megváltam, mert úgy gondoltam, hogy nem dolgoztam én itt annyit, nem ismerem annyira a tagok életét, sorsát, hogy felelőse, intézője legyek az ottani dolgoknak. Egy rövid ideig vállalkozó lettem, majd a Schöller-cég kereskedelmének három megyére kiterjedő feladatait láttam el.

- S jött 1998...

- Ez az év valóban fordulópont lett az életemben. Többet megkerestek - részben *Lasztovicza Jenő* képviselő úrral történt megbeszélés alapján -, hogy vállaljam el a polgármester-jelöltséget. Azért is furcsa volt ez számomra, mert addig közélettel csak a szakmámon keresztül foglalkoztam, a politikai életben addig nem vettem részt. Igent mondtam, s Tapolca választópolgárai úgy döntöttek, hogy személyemet bízzák meg a polgármesteri feladatok ellátásával.

- Hogyan kezdődött az első munkanapja?

- Nem szokványosan. Hétfőn reggel felhívott az egyik, nagy gyakorlattal rendelkező polgármester ismerősöm, barátom, s megkérdezte, mi újság, hol vagyok. Nos, gyorsan kiderült, hogy az az elképzelésem, hogy majd úgy hívnak be dolgozni, tévesnek bizonyult. Előtte talán, ha háromszor jártam a Hivatalban gépjárműadó ügyben, a polgármesteri szobában pedig még nem is voltam, csak a folyosón a választások idején. Bevallom, nem volt könnyű az első időszak. „Egymás kezét fogva, sőtétben barangolva” indultunk el képviselőtársaimmal; sok minden dolgot meg kellett érezni, meg kellett gondolni, s nem titkolom, elmentünk tanácsot kérni olyan barátainkhoz, akik az önkormányzatiság területén már tapasztalatokkal rendelkeztek. De mivel nincs két egyforma település, két egyforma ember, így valójában az első 2-3 hónap után rázódott csak össze a Képviselő-testület. Politikai indulatokról sem volt mentes a légkör, de hát erre mondják, hogy minden kezdet nehéz. Ma már annak örülünk, hogy sikerült a város gazdasági stabilitását biztosítani, s hogy az a rendező elv, az az értékrend, amit magunk elé kitűztünk, jónak és követhetőnek bizonyult. Jó dolog, hogy tudunk segíteni abban is, hogy a jövő generációja a legjobb körülmények között tanulhasson, hogy a legtisztességesebb nevelést és oktatást kaphassa az iskolákban. Az átalakuló városközpontban olyan értékek teremődnek, amelyek már a jövő városképét határozzák meg. A lakásépítési programunk a letelepedést segíti, és bízom benne, hogy megtartó erőként fog működni. Lassan megvalósulni látszik, hogy Tapolca, a környék kis régiós központja az idegenforgalom területén is fontos lépéseket tett, s az Ipari-parkkal a munkahelyteremtés szándéka és lehetősége is növekedni fog.

- Mennyire változott meg az élete, az életmódja az elmúlt években?

- Nagyon sok a hivatalos elfoglaltságom, s megmondom őszintén, szívesen részt veszek rajtuk, hiszen sok emberrel megismerkedhetek, sok újat tapasztalhatok. A szabadidőmet - ha marad - a családdal töltöm. A lányaim már felnőttek; a nagyobbik az ELTE bölcsészkarára jár, a kisebbik a pápai Református Gimnázium 11. osztályos tanulója. Ha időnk és az anyagi lehetőségeink engedik, 4-5 évente elmegyünk külföldre kirándulni, de szívesen ismerkedünk a hazai tájakkal is. A szülővel való foglalatosságról nem mondtunk le, de mindig van apró tennivaló a ház körül is. Ha tehetem, a barátaimmal is találkozom, mert számomra nagyon fontos és meghatározó az őszinte barátság.

- Azt már tudom, hogy a barátság mennyire fontos az Ön életében, de a béke és a szeretet milyen helyet foglal el?

- Létfonosságúak, egymástól elválaszthatatlanok. Nagy hiányokkal a szívemben él az az ember, aki ezeket nem ismeri. Ezek a fogalmak, értékek nemcsak a családra, de az élet összességére is érvényesek. A hívó emberben a béke, a szeretet a hittel párosul.

- Megfogalmazta-e magában a polgármestersége kezdetén, hogy hogyan kell és hogyan nem szabad polgármesternek lenni?

- Nem fogalmaztam meg, nem tettem fogadalmat. Csak egyet akartam, hogy semmi olyan változás ne következzen be az életemben, amely eltéríthetne arról az útról, amelyen elindultam; hogy a cselekvéseimben, a jellememben az maradjak, akit a szülei a legtisztességesebb, a legbecsületesebb úton elindítottak. Ma már egy város bízzamát is élvezem, s ez a munkámhoz is erőt ad.

N. Horváth Erzsébet

Részvétnyilvántások

Mély megdöbbenéssel fogadtuk a tragikus hírt, hogy Ács János, városunk Polgármestere elhunyt. Fiatalos lendülete, odaadása, munkája és városa szeretete a város fiatalágának és minden polgárának példaképül szolgált. Gyakran emlékeztetett: „Fiatalok, benetek a jövő!” Támogatásáról mindig biztosított minket, „a fiatalok a városért, a város a fiatalokért” elvet tartotta szem előtt. Barátot veszítettünk el, lesújtó hirtelenséggel. Részvétünket nyilváníttuk Családjának és minden barátjának.

Kedves János, nyugodj békében, Isten Veled!

Molnár Attila Ádám

Fidelitas Tapolcai Csoportja

Mély fájdalommal vettem tudomásul Ács János, Tapolca Város Polgármesterének tragikus hirtelenséggel bekövetkezett halála hírért.

A Veszprém Megyei Katasztrófavédelmi Igazgatóság és a Megyei Tűzoltó Szövetség nevében szívből jövő részvétnemet fejezem ki Tapolca város polgárainak, Önkormányzatának, a gyászoló családnak.

Tisztességes munkába vetett hite, emberi tulajdonsága, Tapolca és környékének lakóinak biztonságáért, tűzvédelméért tett kimagasló tevékenysége is hozzájárult megbecsült ségének elmélyítéséhez.

Példakép volt, egy olyan példakép, akire mindenki büszkén feltekinthet.

A vilárosság, amelyet most Advent idején várunk, örökké fényeskedjen Neki.

Veszprém, 2008. december 11.

Dr. Lauer János

tű. ezredes

Igazgató

Mély megrendüléssel értesültünk Ács János polgármester úr hirtelen haláláról. Mint Tapolcáért, Tapolca vasúti közlekedésének javításáért rengeteget dolgozó várospolitikusként hosszú évek során eredményes együttműködés alakult ki közöttünk. A Vasutas Települések Szövetségének alapító tagjaként, majd annak egyik vezetőjeként fáradozott a vasút fejlődéséért, a vasútvonalak megmaradásáért. Tevékenysége mély nyomot hagyott a vasút Tapolca-térségi történetében. A haláletet alkalmából fogadják a MÁV Zrt. részéről, továbbá magam és a Polgármester Urat személyesen is ismerő munkatársaim őszinte részvétét. Kérem, szíveskedjenek ezt családtagjai felé is tolmácsolni.

Danka Lajos igazgató

MÁV Zrt. Területi Képviselő

Mély fájdalommal fogadtuk a szomorú hírt, hogy Ács János, Tapolca Város Polgármestere és Drága Barátunk elhunyt. Részvétünket nyilváníttuk Családjának és minden Tapolcainak.

Ritva Mäkelä

Lempääläi

Finn-Magyar Baráti Társaság

Isten óvja Tapolcát! Isten óvja a Tapolcainkat!

Részvétnyilvánítások

Tisztelt Polgármester Úr! Kedves János! Elmentél, itt hagytál bennünket. Azóta leng a fekete zászló a szigligeti polgármesteri hivatal homlokzatán. Emlékszel, amikor legutoljára beszélgettünk, bár panaszkodtál, hogy nem túl jó a közérzeted, de azért a szokásunkhoz híven nevetgélve ütöttük el a súlyát mindazoknak a problémáknak, gondoknak, melyek folyamatosan érnek bennünket. Most nincs okom a mosolygásra. Búcsúzás nélkül hagytál itt bennünket, elmentél, pedig továbbra is szükségünk lenne nyíltságodra, ötleteidre, biztatásodra, és mindazokra a pozitív tulajdonságaidra, melyekért szerettünk téged.

Emlékszel, amikor vitatkoztunk, a kistelepülések és a város viszonyáról, (igen, néha vitatkoznunk kellett azért, mert a választópolgárok érdekei ezt kívánták) soha nem váltottak át ezek a viták durva hangvételbe, veled még vitatkozni is jó volt. Elmentél, de mi nem felejtünk, nem hagyod, hogy elfelejtsünk, mert mindazok az értékek, melyek a Te polgármester-séged alatt megvalósultak, azok itt maradnak, és Rád emlékeztetnek.

Tisztelt Polgármester Úr! Kedves János! Haláloed másnapján kísértél az Antalhegyre, a volt szőlődben sétáltam. Gondolataimban próbáltam visszaidézni a közös emlékeket azon a helyen, mely tudom, fontos volt számodra. A tókéik között még szomorúbb lett a lelkem. Mi emberek akkor döbbenünk rá, mit kellett volna tennünk, amikor már nem tehetjük meg. Én is így vagyok, most. Amikor kezdő polgármester voltam, segítőt kezedet nyújtottad felém, ami akkor nagyon jól esett. Ez a támogatás nagymértékben hozzájárult ahhoz, hogy még mindig a település első embere lehetek. Hiszem, hogy a hálámát érezted, de szavakban ezt soha nem fejtettem ki. Örülök, hogy ismerhettelek, köszönöm, hogy barátokként kezeltél.

Kedves János, nyugodjál békében!

Balassa Balázs
Szigliget polgármestere

Nem olyan borzasztó az, Teofil. Az ember elalszik lassan, és nem ébred föl többet. Csak pihen és pihen. Pihenni jó... A sebesült felnyögött. Szemei lázasan remegtek. - De az élet! Soha többet nem látni az erdőt, és nem hallani a madarakat! Pedig az élet olyan szép Nuca... - Itt maradsz te Teofil ezután is. Csak nem láthatnak többé az emberek. Nincs több bajod az emberekkel. Te hinted éjszaka a harmatot a fűre, és te rázod le a fák leveleit ősszel. És amikor az első virág kinyílik az erdőn, ott állsz majd mellette és megfested a szirmaid.

(Wass Albert)

Tapolca, 2008. december 20., Teofil napja, Tamás nap előtt.

Őszinte részvétellel: Ágoston Lajosné, Parapatics István, Parapatics Tamás, Emi, Andi & Bálint, Tomi&Dalma

Sárvár város Önkormányzata és városunk polgárai nevében őszinte együttérzésünket fejezzük ki ÁCS JÁNOS polgármester Úr halála kapcsán.

Osztozunk a család fájdalmában, egyúttal Tapolca Önkormányzatának és minden egyes polgárának gyászában.

SÁRVÁR VÁROS
ÖNKORMÁNYZATA

Magyarság, haza, otthon

Fotó: N. Horváth

„Mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma”

„Haza és otthon egymástól válthatatlan. A haza nemzeti otthon, az otthon családnál haza” - mondta egyik ünnepi beszédében Ács János.

A hit erejével megtapasztalt igazságot nemcsak az ünnepeken, de a hétköznapiakban is teljes szívvel és nyitott lélekkel élte.

Ünnepi beszédei, az adventi készülődés jegyében született gondolatai, mindennapi megnyilatkozásai is ezt tanúsítják.

„Ma van az új kenyér ünnepe, István király megkoronázásának évfordulója és nem utolsósorban a millenniumi év záró eseménye. Miért kell ezen az ünnepen eltűnődnünk a kenyéren, amelynek egyszerűbb étel nincs is? Azért, mert kell lennie egy erős alapnak, egy erős hitnek és egy erős népnek, amely a lelkében hordozza az imát: mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma. Bátor emberekre van szüksége a hazának, a városnak. Olyanokra, akik álmodni mernek, remélni és cselekszenek. Nem egy hősré, nem egy bátor emberre, hanem sokra, egyre többre, hogy oldott kéve sorsára ne jussunk. Az életet adó kenyér ereje, István király népiünkbe vetett hite, 1000 éves államunk ereje adjon hitet országunk és városunk minden polgárának egy szebb és a mostaninál még gazdagabb jövő építéséhez” - mondta 2001 augusztusában.

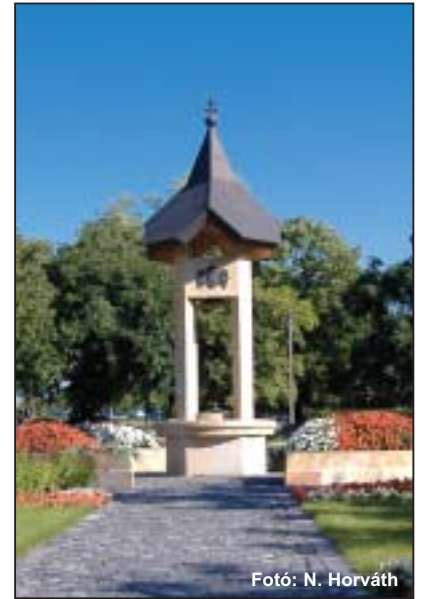
Március 15-én, nemzetünk forradalmának évfordulóján így beszélt: „Március népének lenni küldetés, március népének lenni megtiszteltetés, kiállítás, szent vállalás. Március népének lenni egyben szakítás mindenrel, ami visszahúzó, ami hazug és becstelenségre, gyászra... 1848. március 15-én új honfoglalásra szólították Magyarország népét először Petőfiék, aztán Kossuthék. Minden március jöttén ez a legfontosabb nemzeti program, tehát ma a mi számunkra is. „Mit kíván a magyar nemzet? Legyen béke, szabadság, és egyetértés.”

Bátran tett hitet a kettős állampolgárság, a határon túl élő magyarok mellett.

„Ha csak egy csipetnyi szeretet és emberiség van a lelkünkben, akkor már csak bátorság kell ahhoz, hogy igent mondjunk a kettős állampolgárságukra. Igent kell mondanunk, mert közös nyelvet beszélünk, hiszen magyarok és testvérek vagyunk. Közös a felelősségünk, a nemzetünk, a gyermekeink jövőjéért. Minden statisztika azt mutatja, hogy egyre fogy a nemzet lakossága. Akkor miért félünk attól, hogy többen lehetünk? Többek, erősebbek leszünk, és a globalizálódó világban ez nagyon fontos. Minden nemzet arra törekszik, hogy meg-

őrizze nemzetét és azt folyamatosan erősítse. Nekünk sincs más választásunk. Csak azt várjuk tőlünk a határon kívül élő testvéreink, hogy otthonról haza térhessenek. Wass Alberttel együtt valljuk: „Szabadság az, ha majd hazatérhetünk Mindannyian.”

„Soha többé Trianonok ne legyenek! - hangzott az invokáció Ács Jánostól 2004 júniusában a Trianoni Emlékhely avatásán. - Ez az egyetlen szó - Trianon - magába foglalja a magyarság szenvedését, gyászát és megpróbáltatását. Az Isten nem könnyű, de szép sorsot mért ránk. A próbatételt ki-

Fotó: N. Horváth

„Soha többé Trianonok ne legyenek!”

álltuk, ezért vagyunk talpon, ezért tudunk a mai napig élő nemzet maradni. Wass Alberttel valljuk, hogy a szelíd védtelenség emberfeletti erejével álltunk a helyünkön, míg az idegen trombitászó nem jött. Belerikoltott zsoldárainkba, és aztán elvont megint. Mi pedig álltunk a zsoldár árnyéka alatt és magyarok maradtunk. Itt ma egy emlékhely avatására jöttünk össze. Jelképezi szomorú múltunkat, sorsunkat, ugyanakkor az ég felé törekedve biztatást, fényt, reményt sugározva.”

Fotó: N. Horváth

Köszönet Sólyom Károlynak és feleségének a 64 vármegye földjéért

Fotó: N. Horváth

„Szabadság az, ha majd hazatérhetünk Mindannyian”

Jó gazda módjára

Tapolca, a Pannon-tájnak ez a kis ékköve már ősidők óta lakott, de fejlődésének nagy pillanata a XIX. század második felében érkezett el. A gyökeret vert polgári lét akkor teremtette meg az anyagi és szellemi kultúra máig példát adó tárházát. Nem véletlenül nevezték azt az időszakot a város aranykorának. Alig néhány évtizedes fejlődés után azonban megállt az idő Tapolca felett, s majd' száz évnek kellett eltelnie, hogy újra lendületet kapjon.

A városnak a '90-es évek végétől napjainkig tartó korszakára azt mondják: második aranykor. Soha nem látott fejlődés részesei mindazok, akik itt élnek és tanúik azok, akik ide látogatnak. Ács János nevéhez fűződő városépítő tevékenység nyomán úgy őrződött meg a város arculata, hogy az újjal egy sajátos harmónia is teremtődött.

A jó gazda módjára folytatott vagyonpolitika, vagyongazdálkodás már 1999-től eredményeket hozott. A volt bölcsőde-óvoda helyén az országos hírű *Pannon Reprodukciós Intézet* létesült, szociális bérlakások épültek, megújult a *Városi Könyvtár és Múzeum* épülete, korszerűsödött a fűtőmű, elkészült a déli tehermentesítő út, az állomás előtti térre kivezető aluljáróval. Kiepült a szennyvíz-csatorna-hálózat a tapolcai és a diszeli városrészben is, az utak, járdák új aszfaltot kaptak, körforgalmi csomópontok készültek. Megtörtént a Városháza felújítása, új Okmányirodát alakítottak ki.

Sokat tett azért, hogy felépülhetett a „többfunkciós - kulturális, művelődési és sport - közösségi létesítmény”, azaz a Városi Rendezvénycsarnok. Az önkormányzat eredményesen vett részt a *Nemzeti Kulturális Örökség Minisztériuma* által kiírt pályázaton, amelyen a közel 700 millió forintos beruházáshoz a város a Széchenyi-terven keresztül 600 millió forintos állami támogatást kapott.

Tárgyalásainak köszönhetően épülhetett a városban négycsillagos szálloda. Megújult a *Városi Mozi*, megvásárolta a város a Bakonyi Bauxitbánya Kft. Irodaházát, a volt MMTK épületét, a Casco-házat. Építési telkek, a Fecskeház kialakításával próbálta itt tartani a fiatalokat, segíteni az otthonteremtésben. Szívén viselte az elesettek, a rászorulóknak sorsát. Jelentős önkormányzati segítséggel, az ÉFOÉSZ védnöksége alatt csökkent munkaképességűek foglalkoztatását tette lehetővé.

A város fejlődése szempontjából kiemelten kezelte az idegenforgalom támogatását. Vendégfogadó díszpark épült a Köztársaság téren. A szép arcát mutató város így lett kedvelt kirándulóhelyé, és került ki a háttértelepülés rosszízű státusából. Gondot fordított rá, hogy a Malomtóhoz vezető lejárók megújuljanak.

Odafigyelt arra, hogy a civil szervezetek, alapítványok, egyesületek, közösségek az önkormányzat pályázati rendszerének segítségével támogatáshoz jussanak. A sok-sok évig hiányolt *Batsányi Emlékszoba* kialakítására is sor került. Elkezdődött a *Tamási Áron Művelődési Központ* felújítása. Elkészült a Tapolcát Diszellel összekötő kerékpárút, játszótérek épültek.

Az 1998-tól 2002-ig és a 2002-től 2006-ig tartó önkormányzati ciklusok végén *Számadást* készített a város polgárainak az elvégzett feladatokról. A városépítő, városfejlesztő munka elismeréseként Tapolca 2004-ben kiérdemelte a Magyar Urbanisztikai Társaság által alapított *Hild János Díjat*, amelyet ünnepélyes keretek között vehetett át Ács János a *Székegykapu* avatásának ünnepén.

2008 januárjában sem maradhatott el az évértékelő és újévköszöntő. A polgármester itt mondta el, hogy az önkormányzat 2007. évi költségvetési kiadása elérte az 5 milliárd forintot, amelyből közel 723 milliót beruházásokra, felújításokra fordított a város. „*Biztonságos működés mellett növelhetjük, megtarthattuk az önkormányzati vagyont, jól élhetően, kiegyensúlyozottan működhetett a város.*”

Tapolca legjelentősebb pályázatának, a

városrehabilitációs pályázatnak az elbírálása most van folyamatban. Ha eredményes lesz, akkor a közel egymilliárd forintból megtörténhet a városközpont rekonstrukciója, megújulhatnak a Belvárosban lévő intézmények, lakóházak homlokzatai, tovább szépülhet a Tópart. Ács János nagy izgalommal várta a döntésről szóló híreket. Ha nyerni fog a város, akkor minden felújított ház az Ő áldozatos munkáját és emlékét idézi.

A Hild János Díj átadásának 2. évfordulóján emléktábla került a Városházára

A közösség XXI. századi háza

A volt kollégium épületében 70 megváltozott munkaképességű részére alakítottak ki telephelyet

Részvétnyilvánítások

Ács János Édesapjának, aki rövid fél év alatt mindkét fiát elveszítette, Családjának: Feleségének és Gyermekeinek, valamint Tapolca Város Gyászoló Közösségeinek őszinte együttérzésemet fejezem ki családom és a magam nevében:

Kovácsné Horváth Mária
önkormányzati képviselő,
Nagybajomból

Tisztelt Ács család! Tisztelt Tapolca város vezetése!

Részvétnemet szeretném nyilvánítani a család mély fájdalmában. Tudom, mit jelent elveszíteni az Apát, akit szeretünk, a társat, akivel hosszú éveket töltöttél, Gabi. Mély fájdalmatokban hárman maradtatok, és az igaz barátok, akik mindig segítenek átvészelni a nehéz pillanatokot. Lányok, „félíg felnőttek”, de még egy erős támasz van veletek, az Édesanyátok. Legyetek most velem, segítsétek mély fájdalmában, amiben együtt osztoztok. János nagyon jó kolléga volt, akivel nyolc éven keresztül dolgoztam együtt, mint polgármester, jó barátokat tartottam, és amikor magam is nagy bajban voltam, az igaz aggodást láttam benne.

Segítsen benneteket a Jó Isten, hogy tudjátok átvészelni ezt a mély fájdalmat, mely nehezebb lesz, hogy a szeretet ünnepe közeleg.

Őszinte, mély részvétellel búcsúzom Jánostól, és Nektek adjon az Isten erőt a fájdalom elviselésében.

Mély tisztelettel: Csizmazia Mária
Kisapáti

Mialatt a zsolnárokat énekünkkel koszorúvá fontuk, szeretettel, hálattal szívvel gondoltunk polgármester úrra, akinek áldott lelke átköltözött az égi honba, hol elkezdődik az öröklél.

Nyugodtan adhat számat életéről, hisz emberek közt emberré lehetett, akikért nem ismert fáradtságot. De eltelet, letelt, beteljesedett! Legyen áldott az Úr neve! Tudva, hogy mindenki eltávozik egyszer az élők sorából, de aki Isten útját járja, annak csak a teste kerül földre, lelke és tettei mindig élő valóság maradnak.

Együttérző szívvel: Jávori Lászlóné
és családja

A messze földről Tapolcára érkezett, itt otthonra és feladatra talált ember hálájával köszönöm meg, hogy Ács János Polgármester Úr a Wass Albertet méltató ünnepi beszédre felkért. Emlékét hálával és tisztelettel őrzöm.

Dr. Göröcs Mihályné dr. Takáts Gizella

A Polgármester úrral szerencsém volt szót váltani 2007-ben, az MN 1480 emléktábla avatáson. Gratuláltam a gyönyörű városhoz, amelyben az ő és minden tapolcai polgár keze munkája van.

Isten Önnel, Polgármester úr, mindörökké megőrzöm kedves, közvetlen személyiségét!

Szeretném részvétnemet nyilvánítani a Polgármester úr családjának és Tapolca város önkormányzatának.

Gyuráki László
Dunaújvárosból,
egy volt tapolcai sorkaton

Részvétnyilvánítások

A „Szent Anna” óvoda vezetője, dolgozói és a gyermekek szülei mély részvétüket fejezik ki Tapolca város Önkormányzat munkatársainak, akik polgármesterüket, ÁCS JÁNOST gyászolják. Osztozunk fájdalmukban.

Nem talállok szavakat, hogy ilyenkor mit is mondhatnék vigasztalásul a gyászoló családnak, elképzelhető... hiszen nekünk így fáj, akkor Gabikának, a lányoknak... János olyan ember volt, hogy nem szavakkal de tetteivel bizonyította élete értelmét, de ezt ti jobban tudjátok, drága gyászoló család (sokat beszélt rólatok). Élete utolsó perceiben is, nem sajnálva magát, a jót tette. Súlyos betegen segítséggel sietett Kárpátaljára, és neki köszönhető, hogy a „Szent Anna” óvoda nem szünetel februárig. Sok ember példaképe lehet. Mikor meséltem róla a lelkipapároknak, azt mondta, örülhet az az ember, aki személyesen ismerte Jánost. Ovis mise után, mikor kedvenc kis dalodat, a „Mustármagot” énekeltek a gyermekek, érted imádkoztunk, János, de a csöppségek kérdésére, hogy miért halt meg János bácsi, nem tudtam felelni.

Drága János, emléked örökké a szívünkben élni fog, és akit nem felednek, az nem hal meg, csak elköltözik...

Nyugodj békében!

Imával: Puliszka Éva

Kedves János!

Búcsúzunk Tőled a Közép-dunántúli Regionális Tanács és munkaszervezete, a Fejlesztési Ügynökség nevében. Búcsúzunk az embertől, aki Veszprém megye egyik meghatározó politikusaként pártterületeken felülemelkedve tevékenykedett a térségben élők érdekeiért.

Búcsúzunk a városvezetőtől, akinek több cikluson átívelő polgármesteri tevékenységét őrzik Tapolca város európai uniós, hazai, önkormányzati forrásból és magántőkéből megvalósult és megvalósuló fejlesztései, a város megújuló arculata.

Nyugodj békében!
Pál Béla
Közép-dunántúli Regionális Fejlesztési Tanács elnöke
Kovács Tamás
KDRFÜ ügyvezető igazgatója

Kedves János!

Szeretettel és Tisztelettel búcsúzunk Tőled egy nagyon kedves Baráttól, a közös munkáink során tapasztalt korrekt partnertől.

Sajnos nagyon korán hagyta el bennünk, sokáig fogunk emlékezni rád. Szeretettel:

Dömök József
és a ZELKA ZRT. dolgozói.

Mély megrendüléssel értesültünk Ács János Polgármester Úr haláláról. Személyisége és szolgálata nagy érték volt a városnak. Őszinte részvétünk a családnak és a kollégáknak.

Rockwool Hungary Kft Vezetősége

„Bezzeg Tapolca!”

A magyar egészségügy forrongó, mély válságokkal küszködő világából a tapolcai egy kis reménységárral emelkedett ki az elmúlt évek alatt. A „Bezzeg Tapolcát” többször is példaként említő dr. Bujdosó László országos tiszti főorvos a város - élén Ács János polgármesterrel - jó helyzetfelismerő képességét, előre mutató döntéseit dicsérte.

Nem érdemtelenül. Ács János szívén viselte a tapolcai egészségügy sorsát. A város új háziiorvosi rendelőjét Tapolca-Diszelben adta át. A korszerű rendelő felszereltsége alkalmas arra, hogy minden olyan vizsgálatot el tudjanak benne végezni, amelyet az alapellátásnak el kell végeznie: EKG-vizsgálatot, fizioterápiás kezeléseket. Felújították a kórház Sebészeti Osztályát, új, korszerű műszereket vásároltak, 2006-ban a Semmelweis-napi avatóünnepségen Sencz Lajosnéval, a Tapolca és Környéke Kistérség Többcélú Társulása elnökszónnyával együtt Ő adta át rendeltetésének a kórház területén kialakított központi háziiorvosi ügyeletet.

„Az önkormányzat a kórházat nem eladta, hanem megmentette, megmentett 120 aktív kórházi ágyat” - hangsúlyozta, amikor megszületett az a képviselő-testületi döntés, hogy a továbbra is városi tulajdonban maradó intézményt működtetésre átadta egy befektető társaságnak, amely a szerződésben ígérték szerint közel 900 millió forintos fejlesztést kíván megvalósítani. Ennek első lépése volt a járóbeteg-szakrendelés átköltöztetése a kórház épületébe. Az ünnepélyes átadáson a nemzetiszínű szalagot Ő vágta át, tudva azt, hogy az új létesítmény XXI. századi környezetet teremt nemcsak a rászoruló betegeknek, de az ott dolgozó, egészségügyi szakembereknek is.

Szívén viselte a gyerekek egészségének megőrzését, ezért is üdvözölte örömmel, és támogatta azt a szűrővizsgálatot, amely az ifjúság egészségi állapotát méri fel, előtérbe helyezve a megelőzést. Szorgalmazta, hogy az általános iskola hetedik osztályos

leánytanulói védőoltást kapjanak. Ennek közel tízmilliók költségét az önkormányzat vállalta magára. Nagy reményeket fűzött a

barlangterápiára épülő gyógyturizmus fejlődéséhez. A megvalósítás már az utódokra vár.

Fotó: N. Horváth

Az egészségügy ritka, szép pillanata Diszelben

Fotó: N. Horváth

A szakrendelő átadása előtti örömteli pillanatok

Az ünnepek méltó fénye

„A néphagyomány szerint Szent István király somfákat ültetett ifjú uralkodóként a rajkai plébánia kertjébe. A somfák évszázadokig álltak ellen a szélnek, az esőnek,

dacoltak a faggal és a rekkenő hőséggel. Csak a tudatos pusztítással nem szállhattak szembe. A XX. század közepén vágják ki valamennyit, s ma már csak egy festmény

és a falu népének emlékezete bizonyítja létüket. Szent István évszázadokban gondolkodott és így tanít ma is: „Ha egy évre nézel előre, vess magot, ha egy-két évtizedre, ültess fát! De ha évszázadokra, tanítsd népedet!”

Ács János a fenti szavak segítségével egy maroknyi magyart tanított ünnepelni szeretett városában, Tapolcán. Márai Sándorral figyelmeztetett bennünket 2001. augusztus 20-án az új kenyér és Szent István király napján: „Az ünnep különbözőség. Az ünnep mély és varázslatos rendhagyás. Készülj fel rá testben és lélekben. Hiszen az ünnep az élet rangja, felsőbb értelme.”

Példával is előljárt. Nemzeti ünnepeinken elhangzott beszédei megmutatták, miként fényesítette lelkét a hetedik nap örökségét is magában hordozó varázslatos rendhagyásra. Ünneplőbe öltöztette ilyenkor a várost is. Ő teremtette meg az adventi csodaváros városnyi fényét is, a Mindenki karácsonyát. A fényárban úszó Belváros, az első tapolcai Betlehem, az adventi koszorú is az Ő általa megálmodott ünnepelésnek ad méltó keretet.

Nagy örömmel és titokzatos mosollyal az arcán készítette számunkra most is a meglepetést, az ajándékot. Ha a fénybe nézünk, emlékezzünk rá.

Fotó: Sulyok

Gyönyörködjünk együtt!

Tapolca életének meghatározói voltak

Fotó: N. Horváth

Szent királyunk ünnepén

Fotó: N. Horváth

Fotó: N. Horváth

Fotó: N. Horváth

„Az élet szövődékében vannak időle-
gen egymás mellé rendelt szálak. Nőnek,
találkoznak, egymás mellett futnak, talán
összefonnak, szétválnak. Ha ezt a folya-
matot lerajzolnánk, az egy fához hasonlí-
tana. Száz és száz gyökér kapcsolódik így
egy törzsre. Így alakult az elmúlt évti-
zedek alatt Tapolca polgárainak és az itt
szolgálatot teljesítő katonáknak és család-
jaiknak a kapcsolata is, és vált megbont-
hatatlan egésszé” - ezekkel a szavakkal
búcsúztatta könnyeivel küszködve 2005
decemberében Ács János a 70 évnyi jelen-
lét után megszüntetett helyőrség katonáit.

A város köszönetét is kifejezve idézte
fel azokat a közösségi élményeket, ame-
lyeknek meghatározó szereplői voltak a
helyőrség katonái. Emelték Tapolca
ünnepeinek fényét a katonai tiszteletadá-
sok. Közös erővel épült fel a II.
Világháborús Katonai Emlékpark. Várost
építő munkájuknak ékes bizonyítéka a
Dobó-lakótelepi iskola építése, a memen-
tónak itt hagyott szabadtéri hadtörténelmi
kiállítás a Dobó-lakótelepen. „Az ember
ősi vágya, hogy jelet hagyjon maga
mögött, amely arról is szól, hogy létez-
tünk, dolgoztunk a Földön. Kitűnővé egy
szerencsés perc által is válhatunk, hasz-

Fotó: N. Horváth

Fotó: N. Horváth

nos emberré a fáradságos évek tesznek. A
most búcsúzó katonák által évtizedekig
kovácsolt hidakon az unokáink is bizton-
ságosan közlekedhetnek majd.”

Fotó: N. Horváth

Eiérkezett a búcsú ideje

Részvétnyilvántások

Mély fájdalommal és megrendüléssel
értesültünk Ács János, Tapolca Város
Polgármesterének haláláról. Tisztessé-
ges, példamutató embert veszítettünk
el. Részvétünket nyilváníjuk a család-
jának és a város lakosságának.

Sopron Megyei Jogú Város Önkor-
mányzat nevében: Dr. Fodor Tamás
Polgármester

Mély együttérzéssel nyilvánítok őszin-
te részvétet a Polgármester Úr halála
miatt. Colas Eger Zrt.

Nagyvázsony Község nevében őszinte
részvéteket fejezem ki Ács János Pol-
gármester Úr halála kapcsán. Hazájáért,
városáért érzett elkötelezett ember volt.
Halálával a térséget is veszteség érte.
Isten vigasztalását kérem szeretteinek,
munkatársainak, tisztelőinek:

Fábry Szabolcs

Fájdalmukban őszinte szívvel osz-
tozunk:

Darvástói Foglalkoztató Intézet
Lakói és Dolgozói

Mély megrendüléssel fogadtuk Polgár-
mesterük hirtelen halálát. Gyászukban
őszinte részvétellel osztozunk.

Ottó Péter Polgármester
Zirc Város Képviselő-testülete és a
Hivatal nevében

Nem akartuk elhinni, hogy így hirtelen
elmentél, itt hagytál minket, s a
szeretett városodat! Egyszer csak nem
értél haza..... Megrendülten búcsúozunk
Tőled! Nyugodj békében, Isten Veled!
Molnárné Myrtil és családja

Döbbenet és mély gyász járja át szívün-
ket. Nem sejtettük, hogy kedd esti
ünnepeink alatt te már a haláltusádat
vívod. Te, mint baráti körünk egyik
alapító tagja, mindig szíveden viselted
egyesületünk sorsát. Sosem felejtjük
segítségedet, a baráti beszélgetéseket.
Isten veled János, nyugodjál békében!
A család fájdalmában őszinte részvétellel
osztozunk. Bolla Albertné
Tapolcai Finn Barátok Köre elnöke

Mikor december 10-én reggel értesül-
tem róla, hogy végleg elmentél ebből a
világból, nem szégyellem, meglelt fér-
fiként sírtam. Mikor ezeket a sorokat
írom, most is összeszorítja a bánat a
torkomat. Családod a legkitűnőbb férjet
és apát, Tapolca városa a legkitűnőbb
polgármestert veszítette el, én pedig
egy példaképet, egy igazi atyai jó bará-
tot. Az a talán kissé nyers, szókimondó,
ám a szókimondás élet páratlan humo-
ral enyhíteni tudó modor hiányozni fog,
egészen biztos, hogy nem csak nekem.
Meggyőződésem, hogy a Hazának is
hiányozni fog ezekben az embert
próbáló időkben! Abban a biztos tudat-
ban búcsúozom tőled, hogy itt a földön
veszítettünk egy igaz barátot és egy
megbízható harcostársat, ám az égben
nyertünk egy új pártfogót!
Nem is búcsúozom hát Tőled végleg
igazán. Isten Veled!

Végh László
Sümegei alpolgármestere

Részvényilvánítások

Ács János Polgármester Úr halála miatt őszinte részvétünket fejezzük ki. Mély gyászunkban osztozunk. A Polgármester Úr emlékét kegyelettel őrizzük. Kapolcs Község lakóinak nevében:

Göntér Gyula
Polgármester

Ács János Polgármester Úr halála miatt őszinte részvétünket fejezzük ki. Mély gyászunkban osztozunk. Polgármester Úr emlékét kegyelettel őrizzük. Vigántpetend Község lakói nevében:

Marton Istvánné
Polgármester

Kedves Gyászoló Család!

Mély megdöbbenéssel olvastam a szomorú hírt Polgármester Úr haláláról. Őszinte szívvel osztozunk nagy fájdalmukban, hiszen fiatalon, pályájának csúcán kellett búcsút vennie szeretteitől. Nagy tisztelője vagyok Polgármester Úrnak. Tapolcai születésű lévén, jóllehet régen elkerültem otthonról, de azóta is mindig mindenkinek büszkén dicsekszem, hogy Tapolcát milyen gyönyörű várossá, a balatoni táj kis „ékszerdobozává” varázsolta, sok-sok jót tett a városért. Munkássága révén örökre beírta nevét a Város történelmébe.

Dénes Lajosné és családja Pátyról

Tisztelt Olvasók!

Én egy 21 éves lány vagyok, aki Tapolcán nőtt fel... az elmúlt években öröm volt látni, hogy micsoda fejlődés ment végbe kis városunkban, öröm itt élni! Ezt az élményt, életet Ács János Úrnak köszönhetjük, és bízom benne, hogy békében nyugodhat, az biztos, mindig figyelemmel fog kísérsni minket tapolcaiakat és óvni fogja Tapolcát! Nagyon nagy értéket veszítettünk el, őszintén sajnálom! Tisztelettel: Eszter

Sümege Város Polgármestere és Képviselő-testülete mély fájdalommal vette tudomásul, hogy testvérvárosunk polgármestere, Ács János tragikus hirtelenséggel itt hagyott bennünket. Halálával olyan űr keletkezett, amit nagyon nehéz, talán lehetetlen lesz betölteni. Tapolca városa fantasztikus fejlődésen ment keresztül abban a 11 évben, míg Ács János irányította, és nekünk, Sümege városának is sok segítséget nyújtott munkásságának példájával és megbízható, becsületes partneriségével. Nagy része volt abban, hogy Tapolca és Sümege immár testvérvárosok. Jó érzés volt, hogy a két testvérváros vállvetve tudott küzdeni a térség fejlődéséért ezekben a különösen nehéz időkben.

Természetesen nem csak korrekt partner, hanem sokunknak igazi jó barát is voltál!

Isten Veled János! Sümege őszintén gyászol Téged, és emlékedet örökre megőrzi!
Dr. Rédei Zsolt polgármester
Sümege Város Képviselő-testülete

Tisztelt Gyászoló Család!

Tisztelt Tapolca Város Önkormányzata! Fájdalommal értesültünk, hogy Ács János Tapolca Város Polgármestere tragikus hirtelenséggel elhunyt. Mély fájdalmukban őszinte részvételt osztozunk.

Veszprém Megyei Közgyűlés SZDSZ frakciója, SZDSZ Veszprém Megyei Szervezete

Séta az iskolák körül

„Amióta magam is gyermeket nevelő szülő vagyok, azóta értem meg igazán, hogy milyen felelősségteljes, sokszor kétségbeejtő és mégis milyen gyönyörűséggel teljes feladat a nevelés. A jó pedagógus nagyon nagy kincs, hiszen a legféltettebb értékeinket, a gyerekeinket bízunk rájuk” - mondta Ács János egyik pedagógusnapján köszöntőjében, amelyben nemcsak a szülő hálája, de a pedagógusokért és a gyermekekért elkötelezett, felelősséget érző polgármester is megmutakozott.

Tudom és érzem, hogy büszkén kalauzalná végig a város oktatási intézményein az érdeklődőket. Elsőként a város által megvásárolt MÁV-szállóból kialakított korszerű kollégiumot mutatná meg.

A szépen felújított iskolák, óvodák önmagukért beszélnek. Bizonyára betekintnének a tornatermekbe is. A Batsányi-iskola tornatermének átadásán Áder János, az Országgyűlés elnöke, a Bárdos-iskoláén pedig Deutsch Tamás sportminiszter vett részt.

Ha már a Bárdos-iskolánál járnának, elmondaná, hogy a város elsősorban önerőből újjátta fel és építette ki a tetőtérét. A Széchenyi István Szakképző Iskola új tanműhelyébe is örömmel kalauzalná el a látogatót, és megosztaná vele a gondolatait: „Nagyon örülök, hogy ilyen szép tanműhellyel tudtuk gazdagítani az iskolát. Nagyon szép óhaj, jogos igény teljesült ma.

A kollégium épülete

Fotó: Dancs

Fotó: N. Horváth

Az első közös évnnyitón

Ezzel egy előrelépés is történt. Bízom benne, hogy visszakapja a munkásember a munkája becsületét, hiszen az Unióban nagyon keresett a jó szakmunkás. Minden lehetőség megvan arra, hogy ebben a szép és új épületben majd ilyeneket fognak képezni.”

Szólna arról, hogy Tapolca alapfokú iskolarendszere ebben az évben szerkezeti változáson ment át oly módon, hogy mindegyik tagintézmény megtartotta önállóságát, nevét, de egyvezetésű lett a Tapolcai Általános Iskola. A szeptemberi tanévnyitón már együtt várták a tanulók az ünnepi köszöntőket.

Végezetül a Kazinczy-iskolát mutatná meg. Itt az öröm hangjaiba már keserűség is vegyülne. Örülne, mert az ott tanuló kisdíjakok egy szépen felújított, korszerű iskolába járhatnának, keserű viszont azért lenne, mert a felújításra benyújtott városi pályázatot elutasították. „Ha nem kapunk támogatást, akkor is elkezdjük önerőből a munkálatokat, mert, amit mi megígérünk, azt teljesítjük is.” A tervek megvalósítása már az utána következőkre vár.

Ács János polgármester nemcsak azokra a gyerekekre fordított figyelmet, akik a város óvodáiba, iskoláiba járnak. Féltő szeretettel fordult a ballagó középiskolások felé. Útravalóval a tarsolyukban bocsátotta el őket. A legtehetségesebb, rászoruló fiata-

Fotó: N. Horváth

„A kis gólya”

lokna a féltve óvó, intő szavak mellé ösztöndíjat is adott az ő kezdeményezésére a város. „Most elhagyjátok az otthonot, a szeretett Alma Matert. De ti mindig idetartoztok, bárhol is éljétek a világban. Őrizzétek az örökséget, amit a szülői ház és Tapolca adott nektek. Legyetek méltó példaképei az utádatok jövőnek. „Útjaink százfelé válnak, De szívünk egy célért dobog. Nekivágunk a küzdelmes mának, És épít karunk egy szebb holnapot...” Kívánom, hogy utatok során boldoguljátok, és soha ne feledjétek, Tapolca mindig visszavár benneteket. Mi itt leszünk.”

Ma már csak szellemisége van velünk, de még így sem engedi el útravaló, „hamuba sült pogácsa” nélkül szeretett városa, szeretett fiataljait az élet nevezte hosszú útra. Az utolsó kívánságai egyikét teljesítették azok, akik koszorú helyett egy szál fehér virággal érkeztek a koporsójához, tudva, hogy a temetőben elhelyezett perselyekben összegyűjtött, koszorú-megváltó adományból megvalósulhat Ács János régi álma, létrejöhet egy alapítvány, amely a tehetséges, de hátrányos helyzetű tapolcai fiataloknak ad majd a bátorító szó mellé a tarisznyába útravalót. Hogyan is mondta Ács János a búcsúztatójában? „Mi itt leszünk”. Ő valóban itt maradt Veletek kedves tapolcai fiatalok, hogy Ti elindulhassatok a szebb holnapért.

A tűzoltó oda megy, ahonnan mások elmenekülnek

Ács János nagyra értékelt a tűzoltók tevékenységét. Tudta, hogy értékmentő munkájuk során a legfőbb értékre, az emberre - életük kockáztatásával - is vigyáznak és mentik a legreménytelenebb helyzetben is.

Ezért is örült annak, hogy a Tapolcai Önkéntes Köztisztviselői Tűzoltósághoz a Veszprém Megyei Közgyűlés és a Veszprém Megyei Katasztrófavédelmi Igazgatóság támogatásával - a megyében egyedülként - 7 millió forint értékben olyan műszaki mentőautó került, amely már roncsvágóval is rendelkezik.

2006 májusában, *Szent Flórián napján* hálás szívvel mondott köszönetet a lánglovagok áldozatos munkájáért. „Az önkéntesek a hivatásos tűzoltókkal egysorban vállalják, hogy mindig ott vannak, ahol a legnagyobb szükség van rájuk, és mentik az értéket, az emberi életet. Az összetartozásuknak, a kialakult barátságuknak varázsa van.”

A legnagyobb értékmentő „ajándékot” a város Fő terén vehették át a tűzoltók dr. Zöldi Jánostól, a megyei katasztrófavédelem igazgatójától. A közel 100 milliós értékű, XXI. századi technikát felvonultató tűzoltóautó ünnepélyes átadása a lánglovagok kitüntetésére is alkalmat adott Ács János számára.

Fotó: N. Horváth

Csúcstechnika Tapolcán

Fotó: Parapatics

Műszaki mentőautó - támogatásból

Fotó: N. Horváth

Kitüntetett tűzoltó

Tapolcai borünnepek

„A bornak nemcsak íze, illata és szesztartalma van, hanem mindenek fölött szelleme is. Mintha a nép, amely termeli és issza, átadna lelke titkos tartalmából is valamit.”

/Márai Sándor/

Márai Sándor gondolatai egy misztérium születésének titkait próbálták kutatni. Így teszi ezt évezredek óta e csodálatos, vulkanikus hegyek övezte vidék lakossága is. Verejtékkel hajol a szőlőtőke fölé, és ha eljön az ideje: ünnepel.

A Szent György-hegyi Napok szép hagyományához már Ács János polgármesterége alatt sorakozott fel a népszerű Sándornapi bormustra, a Márton-napi borünnep, a borlovagavatás, a Tapolcai Ünnepi Napokhoz csatlakozó Borhét, a Diszeli Szüret. Csak néhány éve választják ki a Város borát, amely jeles ünnepeken, a messziről jött vendégek tiszteletére kerül az asztalra.

Szaktársa, hivatása volt a szőlész, borász. Ismerte a szőlő és bor titkát:

Fotó: Kovács

tudta, hogy a bor és az ember kapcsolata gyönyörű kapcsolat. A bor számára az életet az ember jelenti, az ember életét pedig a bor teszi szebbé. „Ha szerencsésebb történelmü ország lennénk, akkor a Balaton és vidéke a világ leglátogatottabb és legtöbbször értékelt turisztikai Paradicsomai közé tartozna - mondta Ács János, a Vinum Vulcanum Borlovagrend alapító tagja az idei Márton-napi borünnepeken. - Kevés olyan gazdag szeglete van a világnak, ahol egyszerre van csillogó víztükör, napfény, kultúra és tradíció, szőlő, szorgalmas emberek és nem utolsósorban gazdag hagyományokkal rendelkező borkultúra. A mi vidékünk ilyen. A környező vulkanikus hegyeket borító bazaltlávát az itt lakók kenyérvőnek is nevezik. Az emberi élet párhuzamosan fut a boréval. Két-három évenként indul el mindegyik és sokáig szertelen. Húsz évenként már mindent tud, de a legszebb értékeit 40 éves kora körül mutatja meg.”

Részvétnyilvánítások

Ács János személyében egy nagyszerű ember távozott közülünk. Példamutató őszintesége, a belőle áradó optimizmus és derű csodálatra méltó volt. Mi egy remek embert, Tapolca egy kiváló vezetőjét veszített halálával.

Szolnok Megyei Jogú Város nevében őszinte részvételmet fejezem ki családjának és Tapolca valamennyi polgárának. Szolnok Megyei Jogú Város Önkormányzata nevében: Szalay Ferenc polgármester

Tisztelt polgármester úr!

Fájó szívvel búcsúzunk tőled, utolsó üdvözléssel: tapolcai polgárok Kedves Családodnak őszinte részvétünket fejezzük ki!

„Létünk olyan múlt, mint az őszi felhők. / Ha nyomon követjük a születést s a halált, / olyan az, mintha egy zenemű felvonásait kísérenék végig. / Az élet nem más, mint egy villámlás az égen. / Elszalad, mint gyors hegyi csermely.”

/Buddha/
Rédey Anna

A gyászoló család és a Tapolcai Város Önkormányzata részére.

Ács János Polgármester úr halálhírét mély megrendüléssel vettük tudomásul. Vesztéseketek átérezzük, gyászotokban veletek vagyunk.

Pozsonyi - Ruzsinovi polgármester Slavomír Drozd és családja, valamint a képviselő testület nevében fogadjátok őszinte részvétünket

Kedves János! Kedves Polgármester Úr! Megdöbbenéssel fogadtam, és fogadtuk, emberi ésszel felfoghatatlan volt számunkra a hír, hogy 2008. december 10-én befejezted földi életed pályafutását, lelked megtért a Teremtőhöz.

Szeretted a várost, a várost körülvevő településeket, együtt éltél az emberekkel, így át tudtad élni azok gondjait, problémáit.

A munkád szeretetéből fakadóan mindig segítéssel, kiemelt figyelmet fordítottál a rászorulókra. Az életed harc volt, de nem magadért, hanem a közösségért, Tapolca városért, szűkebb-tágabb környezetért.

Elvesztésedben éppen az a legfájdalmasabb, hogy korai, igaztalan halállal semmivé foszlott a jövő egy darabja. Nekünk már csak a bánat, a beletöpregetés, és a búcsúzás marad.

Őszinte részvétünket fejezzük ki odaadó feleségednek, aki mindig melletted volt, gyermekeidnek, akiket oly nagyon szeretted.

Kedves Barátunk, Polgármester Úr! Nyugodj békében. Isten veled.

Szencz Lajosné polgármester
Zalalaházi Önkormányzat
Képviselőtestülete
Zalalaházi Község lakossága

Mély döbbenettel értesültünk a szomorú hírről, nagy veszteség ez a térség lakóinak. Résztvétel osztozunk a család fájdalmában.

Az IPA Magyar Szekció Tapolcai Szervezet korábbi Elnökeként nagyon sokat köszönhettem Ács Jánosnak, igaz szívvel támogatta szervezetünket a város többi civil szervezetével együtt. Barátsággal őrizzük emlékedet.

Dézsi János ny. r.alezredes
IPA Tapolcai Szervezet volt Elnöke és családja

Részvényilvánítások

Kedves Gyászoló Család!
A Polgármesteri Hivatal Kedves Dolgozó!
A kárpátaljai Aknaszlatina óvodájának alapítójaként megrendülten hallottam Polgármester Úr haláláról. Személye a kis óvodásaink számára csupa nagybetyűvel marad írva. Értünk adta az életét, hiszen ez volt utolsó földi útja, a szeretet útja. S ha bántana, hogy miattunk halt meg, ő biztosan azt felelné, szívesen tett mindent értünk, amit tehetett, s ha ennek tudatával kellene újra elindulnia erre az útra, biztosan elindulna - szeretetből. Nekünk nagy példát jelent - és vígasztalást is -, hogy élete utolsó tette is szolgálat volt. A halál elválaszt bennünket.

Emberi eszközökkel hogyan is tudnánk segítségére sietni? De AKI az életét ajánlotta nekünk karácsonyi eljövételével, Elhunytunknak most ÖNMAGÁT AJÁNDÉKOZZA, a Mindent, Örökké. Beteljesedett.

Neki már nincsenek könnyei és fájdalmai - nekünk még vannak. Együttérzésünk és imáink kísérjék Önöket, hozzanak békét, megnyugvást, a viszontlátás el nem múló együttlétét. Hálával és szeretettel a szlatinaiak nevében: Mészáros Domonkos O.P.

SIT TIBIT TERRA LEVIS,
LEGYEN NEKI KÖNNYŰ A FÖLD.
Részvételt: Bíró László és Családja
Tapolca, Ley József utca

A Kecskeméti Kertészeti Főiskola 1976-ban végzett hallgatói döbbenettel és mély megrendüléssel értesültünk évfolyamtársunk, Ács János halálhíréről. Öszinte részvétellel osztozunk a család, Tapolca város és térsége mély gyászában. Nehezen fogjuk fel, hogy a mindannyiunk által szeretett, bőbeszédű, életvidám, „mediterrán ember” nincs többé. Tanult hivatását, a szőlészeti-borászati szervenvelyesen szerette és gyakorolta, családjáért élt-halt és bizonyára hatalmas emberbarátsága, tettvágya vezette a közéleti munka irányába is, hogy szűkebb és tágabb környezetében munkálkodjon.

Kedves János, aki számunkra csak „Ács Papi” voltál és maradsz! 30 éves találkozásunkra - 2006-ban - egy kisebb baleset miatt nem tudtál eljönni. Nem sejtettük, hogy bő két év múltával sokkal tragikusabb és visszavonhatatlan oka lesz - mostmár végleges - távolmaradásodnak. Emlékedet azonban kegyelettel megőrizzük, míg emlékezők maradnak. Nyugodjál békében!

A Kárpátaljai Egyházmegyei Szent Márton Karitás és a Munkácsi Római Katolikus Püspökség mély megdöbbenéssel értesültünk Ács János váratlan haláláról. A Polgármester úr a nagylelkű anyagi támogatásán felül biztatással, személyes jelenlétével reményességünk volt a bizonytalanságban. Halálát nagy veszteségként éltük meg. Együttérzésünket és őszinte részvétünket fejezzük ki az Ács-családnak. Imádkozunk érte. Isten nyugasztalja és az örök világosság fényeskedjen neki.

Fehér Ferenc
egyházmegyei karitás igazgató

Legenda születik

„Legyetek a kendő, amely könnyeket töröl,
Legyetek a csend, amely mindig enyhét ad.
A kéz legyetek, amely váltig simogat.”

/Reményik Sándor/

Fotó: N. Horváth

Köszöntő a 100. születésnapon

Éltető eleme volt az adás, az adakozás, a segítségnyújtás isteni parancsa. Jótetteinek nagyrésztéről nem is tudunk. Hogy így legyen, erről Ő maga gondoskodott. Már a halála után néhány nappal született legenda róla. Megszóltak azok a tanúságtevők, akiknek kórházi helyet szerzett, akiket anyagiakkal támogatott, és azok is szövik a legendát, akiket csak egy jó szóval, baráti öleléssel biztatott. Az idősek, ahogy ő mondta, a szépkorúak köszöntésének ünnepe különös becsben tartotta. Hálás szívvel mondott mindig köszönetet nekik, hogy áldozatos életükkel, bölcsességükkel, tapasztalatukkal segítik az utánuk jövőket.

Mementó a Nyergestetőn

Örömmel tett eleget annak a felkérésnek is, hogy az Idősek Otthona 100 éves lakóját felköszöntse.

A tarpai árvízkarosultak megsegítésére az ő kezdeményezésére indult adománygyűjtés. A Bőjte Csaba ferencrendi szerzetes által létrehozott, erdélyi árvákat befogadó otthonokat tiszta szívvel támogatta, és erre kérte fel a város lakosságát is. A felhívásnak, az Életértékek Alapítványnak és Tapolca jószándékú, tiszta szívű polgárainak köszönhetően az idei karácsonya is szebb lesz a nehéz sorsú erdélyi gyerekeknek.

A testvérváros Zabolára sem mentek soha üres kézzel. „Örömmel és tiszta szívvel vit-

tünk ajándékba Zabolának egy jó állapotban lévő, nagy értékű IFA-típusú tűzoltóautót, amelyet a Zabolai Ünnepi Napok keretében adtunk át Ádám Attila polgármesternek. Sajnos, azokban a napokban is esőzésekkel és nyomokban járó pusztításokkal kellett szembenéznünk az ott élőknek. Sártenger borította Székelyföldet. Küldöttünk az otléte alatt a Nyergestetőn közösen állított keresztet a zabolaiakkal a gyimesi csángók, az 1848-as augusztus 1-jei nyergestetői csata emlékére.”

Az utolsó küldetéses útja is az ajándékozásról szólt. A kárpátaljai Aknaszlatinán várták őt. Mint ahogy ígérte, meg is érkezett...

„A legkedvesebb hang a gyermekzsibongás”

- mondta a polgármester örömmel a Városi Rendezvénycsarnokban megtartott egyik Babatalálkozózn.

A termékeny Pannon tájba dr. Corradi Gyula álmodta meg a meddőnek hitt családoknak reményt adó Pannon Reprodukciós Intézetet, de a megvalósításhoz már maximális segítséget nyújtott a város vezetése, élén Ács Jánossal. „Nagy öröm számunkra, hogy elkészült az intézet. A bölcsőde épületéből átalakított intézmény nagyon fontos szerepet tölt majd be. A gyermekáldásra várók zarándokhelye lesz. Nagyszerű dolog, hogy városunkban egy olyan intézmény van, amely ennek a nemzetnek minden évben több száz ifjú magyar gyereket tud adni határokon innen és túl. Kérem Isten áldását az orvosokra, a szülőkre, hogy segítsék világra a

jövő generációját, és neveljék a jövő magyarságát. Bízunk benne, hogy tíz-húsz év múlva ismét gyerekzsivajtól lesz hangos az épület.”

Nos, most az egyszer - a mindig előrelátó polgármester - tévedett. Nem évtizedek, hanem csak néhány év kellett ahhoz, hogy az intézmény kicsinek bizonyuljon az évenként megrendezett Babatalálkozóznak, és az áttegye „székhelyét” a Városi Rendezvénycsarnokba.

Ács János boldog örömmel vett részt ezen az ünnepeken. Nem akarok nagy szavakat használni, de egyéniségének, kisugárzásának bizonyítékára ott is fény derült.

Az ünnepi emelvényen állva éppen köszöntő beszédét akarta megtartani, amikor egy kisgyerek - minden előzmény nélkül - az

édesanya öléből hozzá kéredzkodott, és az Ő ölelő karjainak biztonságában türelmesen és figyelmesen hallgatta végig, ahogy az életében először látott bácsi a többieknek szólt. „A legszebb, legnemesebb feladatot vállalják fel az intézmény dolgozói. Köszönöm a munkájukat, amellyel az itt lévőknél megadták a legnagyobb boldogságot, a gyermekáldást.”

A találkozóról soha nem mehetett el üres kézzel. Nemcsak a kisgyermek mosolyát, a szülő hálás tekintetét és a legszebb hangot, a gyermekzsivajt vitte haza magával, de egy - az intézmény dolgozói által erre az alkalomra készített - kis emléktárgyat is. „Minden évben kapok egy ilyen kedves ajándékot. Egy erdélyi köcsögben őrzöm őket, nagy becsben tartva, s ha nyugdíjas leszek, örömmel fogok emlékezni ezekre a pillanatokra.”

Fotó: N. Horváth

Ugye gyönyörűek?

Fotó: N. Horváth

Szerető, biztos karok között

„Szép vagy, virágos Tapolca!”

Fotó: N. Horváth

Fotó: N. Horváth

Fotó: N. Horváth

Fotó: N. Horváth

Kedves Vendégeink! Most arra kérem Önöket, tegyenek velem egy képzeletbeli sétát Tapolcán, és azokon a helyeken álljunk meg, amelyek mai arculatát Ács János polgármester és munkatársai álmodták valóságá. Ne siessünk, emlékezzünk, nézegetődjünk és gyönyörködjünk. Mivel sétánk képzeletbeli, így az évszakot és az időjárást is „megrendelhetjük”. Legyen ez május vagy kora ősz, és szikrázóan süssön a Nap!

Induljunk el a vasútállomás előtti térről: gondozott, virágos kis körforgalom fogadja itt az érkezőt. Innen a szépen rendben tartott Petőfi-ligeten keresztül visz a város szívébe vezető út. De mielőtt továbbmennénk, álljunk meg egy főhajással a Katonai Emlékparknál. Tekintsük meg a magasban lobogó nemzeti zászlót, és mondjunk egy imát az 1848/49-es szabadságharc hősi halottaiért, a II. világháborúban elesettekért, 1956 mártírjaiért. A mementóként emelt bazaltoszlopokon mindig van friss virág, és az örökmécses is figyelmeztet. A Hősök terén a polgármesteri hivatal impozáns, felújított épülete fogad bennünket. A vele szemben lévő virágos kisparkban megpihenhetünk egy kicsit, és a történelemmel találkozhatunk. A felújított I. világháborús emlékmű, a szomorú történelmünkre emlékeztető szobor megtekintése után nézzünk fel a szikrázóan kék égre, majd tekintsünk rá a *Metamorfózis* című, virágokkal ölelt szoborra. Sokan nem kedvelik, de egy biztos, a mellette lévő óra alatt és a szobrot körbevevő kőpadkán már sokan adtak egymásnak randevút. Érdeemes felnézni a kandeláberekre is. A tartóoszlopokon mindig van virág. De nemcsak ott: a Fő utcán mindenütt. A kis presszók teraszán ráérősen beszélgető emberek ülnek, nem sietnek, igazi békebeli a hangulat. 10 év városépítő munkájának eredménye a Belváros mostani arculata. A szépen felújított polgárházak, a virágok, a kényelmes és szép utcai bútorok megállásra készítenek. A Fő téren a *Kiskirálylány* fogad bennünket, majd egy kapualjon keresztül elérkezünk a város szívébe, a Tópartra. Ugye gyönyörű? A sok-sok virág, a hívogató padok, az enyhét adó ivókutak, a szépen kiépített sétányok, a zubogó víz, a tóban úszkáló aranyhalak, *Szent István* és *Batsányi János* szobra, a *Négy Évszak*, a vendéglők mind-mind hosszabb megállásra készítenének bennünket, de még feltétlenül meg kell Önöknek mutatnom a Kisfaludy utcát, a tapolcai kultúra fellegvárának gyönyörű környezetét, a *Tavasbarlang* bejáratát, a világ legnagyobb *Székeklykapuját*, a 64 vármegye földjével kör-

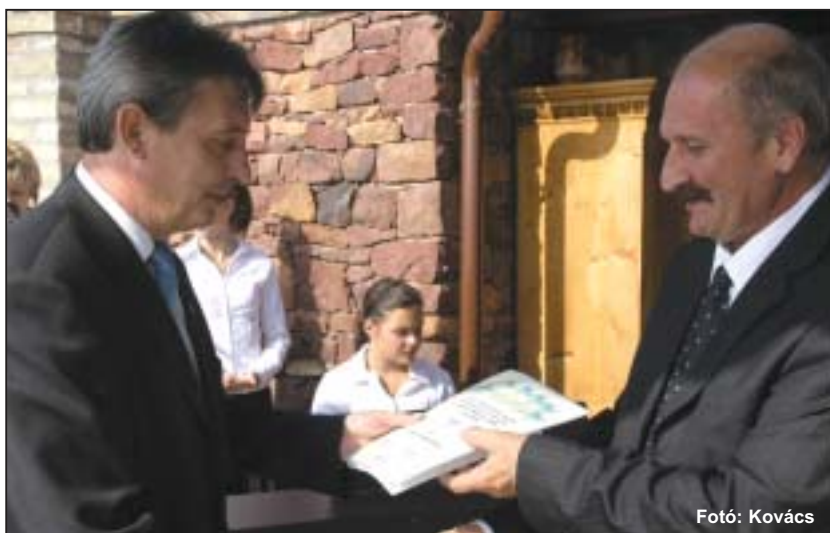
bezárt *Trianon Emlékhelyet* és a *Hotel Peliont*, a város virágos, hangulatos utcáit, kisvendéglőit. Bizonyára nem tudják, hogy polgármesterünk milyen örömmel és büszkén vette át nemrég a „*Tiszta, virágos Veszprém megyéért*” verseny második helyezettjének járó díjat *Lasztovicza Jenőtől*, a megyei közgyűlés elnökétől. Ne csodálkozzanak, ha ismeretlenül is Önökre köszönnek a tapolcaiak. Mi már csak ilyenek vagyunk. Szeretjük a hozzánk jó szívvvel, érdeklődéssel betérőket.

Köszönöm, hogy sétáltak velem. Ács János polgármester úr - most már Tőle soha többé fel nem hangzó, de maradandó - köszöntésével búcsúzom Önöktől: Isten óvja Tapolcát! Isten óvja a Tapolcaiakat és Vendégeiket!

Fotó: N. Horváth

Néhány perc pihenő

Fotó: Kovács

Lasztovicza Jenő és Ács János a virágosításért járó elismeréssel

Részvényilvánítások

Tisztelt Gyászoló Család!
„Értelme és rendje van mindennek itt e földön,
Célja és küldetése mindenek előtt.
S bár tudjuk ezt, s bízunk az Úrban,
mégis összetörten állunk az elmúlás előtt!”

Fogadják őszinte részvétünket a Nagyboldogasszony Római Katolikus Általános Iskola nevelői és dolgozói nevében.
Németh Imréné
igazgató

Részvényilvánítás

Eltűntél János a mából egy új világ felé. Az új világ adjon nyugalmat és örökkévalóságot.

Nagybajom város minden lakója döbbenetben fogadta a hirt.

Visszakérdeztünk: Ugye nem igaz? De a Teremtő másképp döntött.

E sorokkal osztozunk a család fájaldalmában.

Együttérzésünket szavakban leírni nem tudjuk.

Szegényebbek lettünk egy tisztességes, szülőfaluját szerető, mindenkire figyelő polgármesterrel.

E szál virággal búcsúzunk és gyászolunk.
Czeferner Józsefné

Nagybajom Város Polgármestere

Kedves gyászoló család!

Részvétünket és együttérzésünket szeretnénk kifejezni szomorú gyászukban. Sajnos, szóban már nem, de ezúton óhajtjuk őszintén megköszönni mindazt a sok jót; figyelmet, törődést, amit Polgármester Úrtól kapott az állatmenhely. Neki köszönhetjük, hogy otthonunk felvirágozott, tevékenységünket elismerte a város, és azokat a segítségeket, amelyek nélkül működésünk veszélyeztetve lett volna.

Egy kedves, meleg szívű embert gyászolunk, aki fizikailag és lelkileg kitartott mellettünk, hitt bennünk és a végtelenségig támogatta négy lábú árva társaink sorsát.

Az ő nevükben, és a menhely összes dolgozója nevében részvételt búcsúzunk, a Jóisten adjon erőt és kitartást a fájdalom elviselésében.

Kedves Polgármester Úr!

Nagyon fog hiányozni, emlékét tisztelettel őrizni fogjuk!

Isten áldja, nyugodjék békében!

Ulrike Vollner,

Trümperné Bogdán Marianna
Assisi Szent Ferenc Állatmenhely
Tapolca

Szomorú szívvel búcsúzom Ács János örökös tisztelt Polgármester Úrtól, aki nagyon sokat tett Tapolca városért és lakosokért. A jó isten vigyázzon reá és nyugodjon békében.

Tiszteletője: Kovács András

„Legszebb emlék a szeretet,
melyet mások szívében
hagyunk magunk után”.

/Cicero/

Fogadják őszinte együttérzésünket a Polgármester Úr halála miatt. Segítő-készsége, szociális érzékenysége mindig megnyilvánult.

Egy jó ember fejezte be földi pályafutását.
Magyar Vöröskereszt

Veszprém Megyei Szervezete

Isten óvja Tapolcát! Isten óvja a Tapolcaiakat!

Részvényilvánítások

„Nyitva van már mennyeknek kapuja
Igaz hívők bémehetnek rajta,
Elközelget az Úr Jézus maga
Tiszta szívűt ő felmagasztalja!”

A Tapolca Musical Színpad nevében mély szomorúsággal búcsúzunk Ács János Polgármester Úrtól és résztvételüket fejezzük ki a gyászoló családnak!

Halápiné Kálmán Katalin
és Halápi József

A gyászoló család fájdalomban őszinte részvétellel osztozunk. Lakinger család

Megrendülten fogadta a hírt, Ács János polgármester úr halálhírét az Első Magyar Látványtár vezetősége!

Alázatos szívvel kívánunk a gyászoló családnak és a vezető nélkül maradt város polgárainak megbékélést a Teremtő akaratában, nyugodt elmélkedést, tisztánlátást, valamint a megszülető felismerés eligazító és termékenyítő erejét!

Dr. Gyökér Kinga, Vörösváry Ákos

Őszinte megdöbbenéssel értesültem Ács János Polgármester úr haláláról. Emlékére, családjá és barátai vigasztalására idézem Márai Sándor Füves könyvéből, szeretettel:

„Önmagamról

Utolsó lehettem is köszönöm a sorsnak, hogy ember voltam és az értelem egy szikrája világított az én homályos lelkemben is. Láttam a földet, az eget, az évszakokat. Megismertem a szerelmet, a valóság töredékeit, a vágyakat és a csalódásokat. A földön éltem és lassan felderültem. Egy napon meghalok: s ez is milyen csodálatosan rendjén való és egyszerű! Történhetett velem más, jobb, nagyszerűbb? Nem történhetett. Megéltem a legtöbbet és a legnagyobb szerűbbet, az emberi sorsot. Más és jobb nem is történhetett velem.”

Dr. Medgyaszai Melinda

Tisztelt Polgármester Úr, Kedves János! Tudtommal eddig soha nem írtam Neked levelet - valószínűleg többet nem is fogok - és választ sem várok, legalábbis hivatalos formában.

Régóta ismerjük egymást - közös barátaink segítségével - évente kétszer-háromszor találkoztunk inkább baráti-lag, mint hivatalosan.

Legutóbb a Márton-napi ünnepen, ahol terveket szövögettél a jövőre, és arról beszélgettünk, hogyan lehetne még jobban csinálni mindannyiunk javára...

És arról is beszélgettünk, hogy majd koccintunk, ha nem köt bennünket a zéro-tolerancia, azaz, ha egyszer nem kell vezetnünk..

Te vezetted - a szó nemes értelmében - a városodat, és emberséggel mindannyiunkat, akik ismerhettünk.

Közhely ugyan, de igaz, hogy az Úr útjai kiszámíthatatlanok. Ki hitte volna, hogy a novemberi beszélgetésünk az utolsó?

Nagyon gyorsan távoztál, valószínűleg „máshol” van rád szükség!

Köszönöm a barátságodat, nyugodj békében!

Az elmaradt választ majd valamikor baráti körben megbeszéljük.

Baráti szeretettel: Dr. Kállay Miklós
tanszékvezető egyetemi tanár

Az értékörzés, az értékmentés otthon teremt

„Szerencsés egybeesés, hogy a Községi Ház ünnepélyes alapkövetésére december 14-én, azaz azon a napon kerül sor, amelyet a kormány - az 1921-es soproni népszavazás emlékére - a Hűség Napjává nyilvánított. Mert nemcsak a városhoz való tartozást, a lokálpatriotizmust szimbolizálja ez a tapolcai esemény, de a hűséget is. Rajta keresztül a jelen nemzedéke a jövőnek is üzen: az értékörzés, az értékmentés otthon teremt. S otthonunk csak ott van, ahol a

családtagjainkkal, a barátainkkal együtt vagyunk, ahol közös nyelvet beszélünk. Mert az otthon a gyökereinket, a kötődések hűségét adja” - mondta Ács János 2001 decemberében a Községi Ház, azaz a Városi Rendezvénycsarnok alapkövetésén.

Ezekben a mondatokban minden benne van, amit tennünk kell és tehetünk azért, hogy az életünk színterét adó társadalmi keretek között boldogulni tudjunk.

Fontosnak tartotta, hogy a civil szervezetekkel jó kapcsolatot ápoljon. Nemcsak a Városszépítő Egyesület tevékenységét támogatta, de gyakran beszélgetett a város vállalkozóival Tapolca gazdasági helyzetéről, a közös feladatokról. Az Életértékek Alapítvány szegény gyerekeket segítő akciói mellett teljes szívvel kiállt. Alapító tagja volt a helyi polgárőrségnek, sokat remélt attól, hogy ez a civil összefogás hathatós segítséget tud majd nyújtani a rendőrségnek a közbiztonság megőrzésében. Gyakran vett részt különböző klubok, szervezetek összejövetelein, meghallgatta az emberek kéréseit, és ahol tudott, segített. Büszke volt a város amatőr-mozgalmaira: a táncosokra, az énekarokra, a színjátszókra és a zenekarokra. Amikor csak tehetette, ott ült a nézőtérben és lelkesen tapsolt a szereplőknek. A Diszeli Falunap és a Diszeli Szüret megálmodóit dicsérte és gyakran vett részt színes programjaikon. Tudta, hogy milyen fontos a Dobó-lakótelepen élőknek, hogy az életüket meghatá-

rozó honvédség tárgyi mementói, a volt lakotanya épületén belül lévő szobrok a lakóházak közötti területre kerüljenek. Dobó István mellszobra már elfoglalta méltó helyét.

A meglévő hagyományok és rendezvények mellett újak is teremtődtek az elmúlt tíz évben. Kiszélesedett a Tapolcai Ünnepi Napok programsorozata a Borhét rendezvényeivel. Kiállítások, zenei rendezvények gyakori színhelye a Bakonyi Bauxitbánya Kft-től megvásárolt épület, amely a város kulturális központja lett. Iskolák, óvodák tartják itt rendezvényeiket. De ide várták a város messziről érkezett vendégeit is egy-egy országos vagy éppen nemzetközi konferenciára. Nagyszerű a Tapolcai Ünnepi Napok keretében zajló Pörköltfőzőverseny, amelyre egyre több csapat nevez be. Maximálisan támogatta a Városszépítő Egyesület Virágos Tapolcáért mozgalomát.

Több, a város lelkét meghatározó köztéri szoborral gazdagodott Tapolca az elmúlt években. Augusztus 20-án mindig Ő szegte meg a város megszentelt kenyereit, amelyből eltett egy-egy kis darabot és féltve őrizte otthonában.

A Város Napja alkalmából, vagy a Pedagógus-napon, a Sesselweis-napon átadott kitüntetések kísérő mondataiból kitűnt, hogy mennyire boldog, hogy adhat, hogy jutalmazhat. „Élni ott jó, ahol számitanak Rád, ott, ahol neked is van jogod, ott ahol őszintén embernek és polgárnak érezheted magad” - hangsúlyozta. Nagyon fontosnak tartotta, hogy szeretett városa polgárainak olyan rendezvényeket, ünnepeket, társadalmi eseményeket tudjon nyújtani, ahol ki-ki megtalálja a kapaszkodókat a saját hite, válsága szerint. Az ökumenia jegyében megtartott ünnepélyek, az azokon szolgálatot teljesítő történelmi egyházak képviselőinek együttműködése is messze vitte a város jó hírét.

Az 1936-ban felszentelt tapolcai protestáns templom hetvenedik évfordulójának tiszteletére, valamint a nagyszabású felújítás öröme háláadó istentisztelet volt a templomban. A református egyház presbitereként is hangot adott örömeinek: „Egy templom mindig dísz, éke egy városnak, így Tapolcának is. Csodálatos dolog, amikor a katolikus, a protestáns templom és most már a Trianoni Emlékhely harangja összezsenedül. Ez azt jelenti, hogy ebben a városban van ökumenia, van összefogás.”

Fotó: N. Horváth

Szoboravató a Dobó-lakótelepen

Fotó: N. Horváth

Tapolcai Nyár 2008

Fotó: N. Horváth

Ízlik?

Fotó: N. Horváth

Háláadó istentisztelet az ökumenia jegyében

Tapolcán otthonra lelt a sport

A Polgármesteri Ezüstlánc Díj átvétele után riportot készítettünk Ács Jánossal. Arra a kérdéseinkre, hogy melyek azok a beruházások, fejlesztések, amelyekre a legbüszkébb, így felelt: „Mindegyikre az vagyok, nincs kedvencem. De talán a legnagyobb élményem mégis az volt, amikor az iskolák tornatermében megtörtént a felújítás, és láthattam annak a sok kisgyereknek a boldogságát.”

Tapolca Ács János vezetése alatt lett olyan sportszerető város, amely nemcsak szavakban, de mindenekelőtt a tettekben bizonyítja ezt. Olimpikonjai nevét a város márványba vésette. A Képviselő-testület Sportkonceptiót alkotott, amelyben meghatározta az önkormányzat sporttal kapcsolatos teendőit is. Országosan is példaértékű, hogy éves költségvetésének 1%-át sporttámogatásokra fordítja. 40 milliós költséggel

megújult a Városi Sporttelep, olyan vívőtermet alakítottak ki, ahol „végig ér a pást”. 2003-ban felépült a Városi Rendezvény-csarnok.

Ebben a sportbarát légkörben egyre-másra születnek az országos és nemzetközi sikerek. Tapolca sportcsillagait elsőként mindig Ács János köszöntötte. Büszke volt a vívókra, az erőemelőkre, a sakkzókra, a tájfutókra, a kézilabdázókra, a teniszezőkre, az extrém sportot kedvelőkre éppúgy, mint azokra, akik csak a maguk gyönyörűségére futottak, kerékpároztak. „Ha Tapolca sportváros lesz, akkor azt azoknak köszönhetjük, akik sportolnak, akik szeretik a sportot - háritotta el a köszönő szavakat. - A város vezetésének az a feladata, hogy a lehetőségeinkhez mérten felkutassunk minden olyan pályázatot, minden olyan segítséget, amit kaphatunk.” Csermák József kalapácsvető olimpiai bajnok ragaszkodását a szűkebb hazájához, példaadását követendőnek tartotta. „Hűségével, a város iránti szeretetével arra is példát adott, hogy hogyan kell kötődni a szűkebb hazához, az itt élő emberekhez. Kiváló tehetségével, emberi tartásával bárhol megállta volna a helyét, de ő itt akart élni, ide tartozott, ő a mi bajnokunk volt” - búcsúzott tőle a temetésén.

Sportember volt Ő is. A szó legnemesebb értelmében. Nem véletlen, hogy a Magyar Olimpiai Akadémia városunkat tisztelte meg azzal, hogy itt tartotta 51. vándorgyűlését. „Tapolcát már sokan és sokféle-képpen jellemezték - mondta az olimpikonokat köszöntő beszédében - nevezték már a barlangok és vizek városának, de lassan kiérdemli az olimpikonok városa elne-

vezést is.” A magyar olimpiai mozgalomért kifejtett áldozatos tevékenységéért dr. Aján Tamástól, a MOA elnökétől elismerő diplomát vehetett át a sportszerető város sportot támogató polgármestere.

A tapolcai és a diszeli városrészt összekötő kerékpárút ünnepélyes átadását Ács János nagyon várta. Már 2007-ben is kerékpárra ült, hogy megtegye az utat a két településrész között, és ezt tette az ünnepélyes szalagátvágás után 2008-ban is. Az átadás napját, szeptember 24-ét Tapolca Egészség Napjának nevezte: „Hirtelen ötlettől vezérelve mondtam ezt, de valójában így igaz. Hiszen ezen a napon adtuk át az egészséges táplálkozást elősegítő közonyhát a Batsányi-tagintézményben, játszóterek átadására is ma került sor, a harmadik fontos esemény pedig a mostani.”

Fotó: N. Horváth

Elsőként a kerékpárúton

Dr. Aján Tamás átadja a diplomát

Több mint barátság - határok nélkül

„A települések között ápolt testvérvárosi kapcsolat egy olyan eszköz, amely összeköti és egyesíti Európát, erősíti a két nemzet közötti kölcsönös egyetértést, valamint a partnerek sokrétű kapcsolatainak, polgárai barátságának garanciája” - mondta Ács János polgármester 2004 decemberében, amikor Pozsony-Ruzinov polgármesterével aláírta a testvérvárosi megállapodást.

A hidépítő szerepében másutt is élen járt a város Ács János vezetésével. Az olaszországi Estevel már 1999-ben - a sport és kultúra terén - kialakult a kapcsolat. A Képviselő-testület 2001-ben döntött úgy, hogy megkötötte a testvérvárosi megállapodást. A város legrégebbi partnerei: Lempäälä, Stadthagen és az erdélyi Zabola. A kárpátaljai Aknaszlatinával 2002-ben - 6 éves szünet után - vette fel a város a kapcsolatot. Bjelovár, Umag és Marcellháza is a partnertelepülések sorát erősíti.

A kapcsolatok nem állnak meg a protokolláris formáknál. Tapolca minden alkalommal együtt ünnepelni hívja a testvértelépülések küldötteit, de a mi városunk is osztozik az örömeikben, bánatukban.

A Köztársaság téren felállított hatalmas Székelykapu Zabola ajándéka, amelyet Ács János a város nevében köszönt meg. „Nagyon szép, igazi ünneplésre jöttünk ma itt össze. Ajándékot kaptunk erdélyi testvéreinktől, Zabolától. Itt áll, mintha csak most nőtt volna ki ez a gyönyörű Székelykapu. Azért ilyen, mert a szeretet, az igazi barátság, a közös sors, a történelmünk, a közös szenvedésünk jelképe. Benne van a múltunk, minden, amit ez a nemzet

elszenvedett. De ahogy törekszik az ég felé, benne van a biztató jövő is. Karcsúságával, szépségével, bájjával a város örökös szimbólumává válik. Kapu és mégis nyitva azért, hogy bármikor bárki átmehesen rajta... Az erdélyi havasokban nevelkedett 120 éven keresztül, hogy elhozza Erdély üzenetét, amelyet a fába mesterien örökölt meg Both László fajaragó barátom.”

2007 áprilisában Sümeggel kötött testvérvárosi megállapodást Tapolca nevében

Ács János polgármester: „Közös feladatok, a pályázati lehetőségek az együtt gondolkodást, az együttműködést igénylik.”

2007 augusztusában nem jöttek üres kézzel a zabolai testvérek Tapolcára: Mintegy válaszként a 2 évvel ezelőtt kapott tapolcaira, elhozták ajándékba településük zászlaját. A bizalom, a szeretet szép jelképe ma is ott van a nemzetiszínű, az uniós, a tapolcai zászló mellett az elárult polgármesteri irodában.

Fotó: N. Horváth

A zabolaiak és tapolcaiak a város szimbólumává lett Székelykapu alatt

Részvétnyilvántások

Tisztelt Gyászoló Család!

Mély megrendüléssel és megdöbbenéssel értesültünk a Polgármester Úr haláláról.

Őszinte részvételem fejezem ki magam és munkatársaim nevében. Varga Tiborné Balatontourist

Fájó szívvel búcsúzunk szeretett Polgármester Urunktól, aki egyesülve Jézus folytonos égő szeretetével élt Családjának, fáradszónakul dolgozott városáért, az egész Magyar Nemzetért. Élete utolsó útjára is a szeretet vezérelte. Imáinkkal kérjük a Jó Istent, hogy hozzá visszatérő lelkét az örök boldogságban részesítse, nyugodjék békében. Szeretett Családjának mély fájdalomában, együttérző szívvel osztozunk.

Pál Ottóné és családja
Tapolca

Tisztelt gyászoló család,
Tapolca Város Önkormányzata
Mély fájdalommal vettük a hírt: Ács János nincs többé...

Nehéz beletörödni a megmásíthatatlamba, abba a mindnyájunk számára gyöttrő ténybe, hogy testvérvárosunk: Tapolca polgármestere letette a tollat, mellyel megannyi jótettet szentesített aláírásával. Emberi és hazafíúi nagysága példa értékű mindannyiunk, minden aknaszlatinai polgár számára. Soha egyetlen aknaszlatinai szülő, vagy egyszerű hívő katolikus ember sem tudja elfelejteni azt a segítséget, melyet Ács János, Tapolca város polgármestere nyújtott övodánkunk, mikor azt a megszűnés veszélye fenyegette. Önzetlen segíteni akarását mi sem bizonyítja szemléletesebben, mint az, hogy betegen, személyes jelenlétével tette hangsúlyosabbá Tapolca város segítségét és együttérzését a távoli, határon túli testvérváros, Aknaszlatina bájba jutott övodája és az itt nevelődő 47 apróság iránt. Polgármester Úr! Mélyen hajtjuk meg fejünket ravatalod előtt! Életed, Életműved legyen példa mindenki előtt, aki át tudja érezni és értékelni is tudja, hogy csak az alázattal végzett munkának van becsülete!

Aknaszlatina Nagyközség Tanácsa őszinte részvételem nyilvánítt és vigasztalódást kíván a gyászoló családnak!

Aknaszlatina Nagyközség Tanácsa Ács Jánost, Tapolca város polgármesterét saját halottjának tekinti!

Emlékét örökre szívünkbe zártuk!

Kelt Aknaszlatinán, 2008. december 11-én.

Kocserha János

Aknaszlatina alpolgármestere

Egyetértésüket fejezték ki:

Uhály György polgármester, Szokolán Ildikó és Tamás József az előző ciklusok polgármesterei, a képviselőtestület minden tagja, Benedek Imre a Bolyai János középiskola igazgatója,

Moldován Károly-András a szak-középiskola igazgatója, Szedlák Gyula a KMKSZ helyi alapszervezetének elnöke, Sóbányi Imre a KMKSZ helyi alapszervezetének tiszteletbeli elnöke

/A helyhiány miatt kimaradt részvétnyilvántásokat az Új Tapolcai Újság következő lapszámában fogjuk közölni./

Emlékeink

Mindannyian őrünk emlékképeket. Sokszor csak villanások, míg máskor életreszóló élmények. Vigyázzunk rájuk! Őrizzük, gyűjtsük őket, íródjanak be lelkünkbe, énkünkbe, gesztusainkba. Nehogy elveszenek, mert nélkülük üresebb lesz a múlt, szegényebb a jelen. Emlékezzünk.

Kedves János!

19 évesen, a kecskeméti Kertészeti Főiskola kezdetén találkoztunk. Abban az életkorban, amikor - talán utoljára - még igazi barátságok kötődnek. Velünk így történt, az első hetektől kezdve.

Hogy mit jelent egy főiskolát együtt elvégezni, szomszédos kollégiumi szobákban barátokként megélni, az tudja, akinek része volt ilyen szerencsében. Csak fűszerezi ezeket az éveket, hogy szólész-borászok voltunk, minden örömeivel, szépségével és fejfájásával.

Na, és, hogy ezekben az években is már társaink voltak életünk párjai, első-egyetlen feleségeink.

Későbbi pályafutásunk hol külön, hol egymást keresztezve futott. Volt, hogy együtt szüreteltük a gyerekek után járó részesszólót, volt, hogy évekig csak hallottunk egymásról.

De ha találkoztunk, ott folytattuk a mondatot, ahol évekkel előtte abbahagytuk.

Sok év kihagyás után Tapolcán találkoztunk. Akkor azt láttuk, hogy a mindig Benned lévő feszültség - a helyét kereső ember feszültsége - feloldódott abban az óriási szeretetben és hatalmas feladatban, amit szeretett városod vezetése jelentett számodra, aminek

Te maximálisan meg is feleltél.

Megtaláltad Önmagad, és csak csodáltuk, ahogy utolsó találkozásunkkor is szinte lubickoltál a büszkeségedben, örömben, amit ez Neked jelentett. És persze új-újabb tervekkel tele...

Közben megőrizted, óvtad, vigyáztad feleségedet, lányaidat.

Mikor a Balaton felé járunk, mindig elnézünk Tapolca felé, váltunk pár gondolatot Rólad. Eddig mindig azzal fejeztük be, hogy „na, majd jövőre..., na, majd a nyáron...” hívunk, találkozunk.

Na, ez a legfájóbb. A hiány, hogy nem lesz már „na, majd...”. Megyünk Tapolcára, mert általad, miattad mi is szeretjük. S bár nagyon hiányzol, de ott leszel. Mint sok-sok embernek, aki ismerhetett, s ha ismert, szeretett, és akinek öröm volt, hogy részese lehetett az életednek.

Drága Gabi, Lányok! Nektek jutott a legnehezebb, legfájóbb fejezet az élettől.

Veletek őrünk fájdalomokban, veletek érezzük a fájó hiányt. Veletek őrizzük János emlékét. Sok szeretettel:

Taschner Attila és családja, Zsóka, Ádám, Andor

Csendben ment el és döbbenetet okozott

Mert búcsú nélkül távozott most, képzetelem átlépi a földi határokat. Elképzelem, hogy lelke a hosszú út előtt még visszajött szeretett városába, Tapolcára. A lélek tisztaságával és szeretetével még megsimogatta kedves feleségét, gyermekeit búcsúzóul.

Mivel hívő ember volt, szívesen idézett beszédeiben zoltárokat. Bizonyára a zoltár szavai benne éltek: „Isten ruház föl engem erővel, Ő teszi tökéletessé utamat.”

Jellemét dicséri szívből fakadó hazafisága. Halála is egy kicsit hazafiságból hozott életáldozat. Maga akarta elvinni a segílyt a kárpátjai óvodának, amelynek léte függött az adománytól. Látni akarta az óvodások és nevelőik boldog arcát. A nemes cselekedet után romló közérzete bajt sejtetett, ezért a tervezett idő előtt hazatért kísérőivel. Kórházba került, de segíteni nem tudtak rajta, élete véget ért. Így élete az ember-szeretet dicső koronájával fejeződött be.

Mosolygó szeretetével a várostól és minden lakójától is elbúcsúzott üzenetével: éljetekek szeretetben, békében, ne szomorodjatok, hiszen odaát találkozunk.

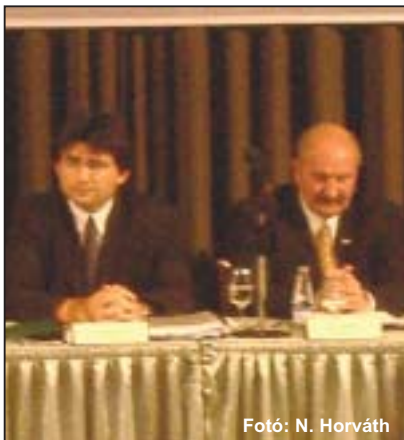

Fotó: Dancs

Isten adjon neki örök jutalmat.

Csere Sándor
kanonok-plébános

Ő már egy égi várost épít

Fotó: N. Horváth

Nyolc évig dolgoztunk együtt a Polgármester Úrral. Számos küzdelmen, feladaton jutottunk túl együtt. Büszke vagyok arra, hogy - ha szerény módon is - a munkáját segíteni tudtam, részese lehettem.

Ő nem a szavak embere volt. Úgy élt, hogy a tettei beszéljenek róla. Ezért meg is tett mindent. Az utat kijelölte a számunkra is, mércét állított, hogy kövessük. Nem kevesebb és nem több a dolgunk, mint hogy az ő önfeláldozó, fegyelmezett módján kijelölt úton tovább haladjunk. Leckét adott nekünk - csendesen és szerényen - a hit erejével a megbocsátásról és a szeretetről. Ő ezeket egész életével igazoltan gyakorolni is tudta. Sajnos, a tanítását már itt a földön folytatni nem tudja. Ő már egy égi várost épít.

Dr. Imre László

Vele a bátyámat is elveszítettem

Egyedüli gyerekként sokáig nem tapasztalhattam meg annak az örömet, hogy milyen érzés az, ha valaki féltő gonddal figyel az életem, és ha kell, megdorgál, tanácsokat ad, vagy jó szóval megdicsér. A munkatársi kapcsolatunk az évek során kapta meg azt a többletet, amelynek segítségével testvéremként, bátyámként tekinthettem rá. Elvesztése is így hat rám, és hogy maga után mérhetetlen irt.

Sokszor kért arra, hogy kísérjem el egy-egy hivatalos útjára, legyen ott velem rendezvényeken, programokon, és a hivatalos hangú beszélgetésekből nagyon hamar baráti, majd testvéri lett. Értettünk egymás gesztusaiból, hangsúlyából, tudtuk, hogy mikor kell erősíteni, vigasztalni a másikat és mikor kell elhallgatni.

Később már a családjaink is osztoztak egymás örömeiben, bánatában. Hamar vált köztünk szép gesztussá, hogy karácsonykor jelképes, de annál többet mondó ajándékkal leptük meg egymást. Már korán és nagy örömmel vettem meg *Nemeskürty István A Magyar Nemzethez című könyvét*, amely a hazáról, rólunk, magyarokról szól. Tudtam, hogy milyen nagy örömet fogok szerezni vele, hiszen mindaz, amit a szerző leír benne, az Őt igazolja vissza. A könyvet már nem tudom Neki átadni... Áldom a Jóistent, hogy Aknaszlatinára is elkísérhettem, hogy mellette lehettem akkor is, amikor az utolsó küldetését teljesítette. Óriási várakozással készült az útra, gyakran mondta, hogy a tapolcai adománya a legjobb helyre kerül.

Szeretett városának alakítása, egyre szebbé - vagy ahogy Ő mondta - élhetőbbé tétele létezésének formája lett. Nagy ívű városfejlesztési elképzeléseiből nagyon sok megvalósult már. Azzal, hogy a tervek megvalósításához szükséges pályázatok elkészítésével egy olyan kis csapatot bízott meg, amelynek élére engem állított, valójában annak a gyönyörű terhet is rám rakta a halálával, hogy - ha lehet - még nagyobb odaadással akarjuk megvalósítani azt az álmát, amit

értünk, Tapolcáért álmódott. Példaadása, töretlen hite és akarata - tudom, hogy onnan fentről is - segíteni fog abban, hogy az együtt megkezdett úton továbbmenjünk.

Kedves Testvérem, Bátyám! *Máté Evangéliumából* vett sorokkal búcsúozom Tőled: „Aki egyszer egy pohár vizet ad is inni egynek a legkisebbek közül, mint tanítványnak, bizony mondom Néktek, nem veszi el jutalmát.”

Parapatics Tamás

Fotó: N. Horváth

Karácsony üzenete

„A szeretetre várok mindig. Valószínűleg csillapíthatatlan ez az éhség: aki egyszer belekóstolt, holtáig ízlelni szeretné. Közben már megtanultam, hogy szeretetet kapni nem lehet; mindig csak adni kell, ez a módja... Tartalmát nem lehet szavakban közölni. A szeretetben csak élni lehet, mint a fényben vagy a levegőben.”

Márai Sándor e vallomásában a mindannyiunkban megfogalmazhatatlanul meglévő szeretetvárást olthatatlan misztériumáról szól.

Arról, hogy a lélektől lélekig ható isteni üzenet csak megerősítheti bennünk, hogy a másokért élés felelősségének tudata, az önzetlen szeretszolgálat az emberi létezés alapformája.

Mennyi feszültség van ebben a világban! Családokban: gyermek és szülők között! Barátok, népek, nemzetek között! Holott csak tudatosítani kéne magunkban, hogy a béke, a nyugalom leginkább az emberséges élet apró dolgaiban nyilvánul meg.

Isten emberré lett értünk, és mi - ahelyett, hogy büszkének lennénk embervoltunkra - egyre magasabbra, emberfeletti dolgokra vágyunk, és közben elfelejtjük -, de bízom benne, hogy csak megbújik bennünk - azt a felismerést, hogy a boldogság csak a szeretetre képes embereké.

Hiszem és vallom, hogy a XXI. század emberének a megértés és a beleélés képessége a legnagyobb kihívás. Az utat lelkiismeretünk fénye mutatja, megerősítve bennünk, hogy feladataink a mában vannak, az együvé tartozás szükséglete nem a jövő ígérete, hanem a jelen szent parancsolata.

Egy várost, egy települést - így Tapolcát is - nem a falak, a kövek teszik nagyvá, hanem az élő kövek módjára élő emberek az egymáshoz illesztett életükkel, munkájukkal, egész létezésükkel.

Böjte Csaba ferencrendi szerzetes ezt így fogalmazta meg: „Az önszerveződő szeretet hegyeket mozgat. A hópelyhek igen lágyak, igen gyengék, mégis képesek hordozni akár egy felnőtt embert a sítalpakon.

Ha összefogás van, csodákat tehetünk. Jézus Krisztus üres kézzel jött közénk Karácsony estéjén. Nem hozott ajándékot. Ő, maga akart lenni az Áldás, az Ajándék. Mi is üres kézzel jöttünk a Földre azzal a hivatással, hogy áldás, ajándék, simogatás legyünk, válasz a fojtogató kérdésekre. Őt, mely tovább vezet. Merjünk tehát értékes vetőmagot szórni a holnapba!”

Tapolca Város Önkormányzata és a magam nevében Mindannyiunknak kegyelemteljes, áldott ünnepeket, hittel és reménnyel teli új esztendőt kívánok.

Ács János polgármester

Fotó: ifj. Parapatics

Töredék

Ács János Polgármester Úr még az aknaszlatinai útja előtt juttatta el az Új Tapolcai Újsághoz az adventi készülődés közepette született karácsonyi gondolatait.

A szeretetről, a hitről, családról, békéről, barátságról készítenéd riportra december 10-én 13 órára várta volna az újságírókat az irodájában.

A magnószalag üres maradt...

„Feladatunk, küldetésünk van ebben a világban. Ott, ahová Isten állított.”

Fotó: Sulyok

Eddig még soha nem látott, többezres gyászoló tömeg gyűlt össze december 19-én kora délután a tapolcai Új Temetőben, hogy végső búcsút vegyen Ács Jánostól, a város elhunyt polgármesterétől.

Dél előtt társadalmi díszörök álltak a felvatalozott koporsó mellett, ahová egy szál fehér virággal a kezükben érkeztek mindazok, akik a család kérésére így rótták le kegyeletüket. A temetésen a Himmusz elhangzása után Lasztovicza Jenő, a Veszprém Megyei Közgyűlés elnöke, a munkatárs, a barát búcsúzott el az elhunytól.

Steinbach József püspök a református egyház temetési szertartása szerint hirdette Isten igéjét.

„Mert nem magunkat prédikáljuk, hanem Krisztus Jézust, az Urat, magunkról pedig úgy beszélünk, mint akik a ti szolgáitok vagyunk Jézusért. Mert az Isten az, aki így szól: A sötétségből világosság ragyogjon fel.”

Gyászoló Család! Gyászoló Gyülekezet!

Református értelmezés szerint minden temetési szertartás ISTENTISZTELET, Isten Igéjének hirdetése, különösképpen az evangéliumnak, az örök élet bizonyosságának a hirdetése. Gyász idején hirdetjük a legna-

gyobb örömhírt, a halál Krisztus által nem az élet vége, hanem az élet beteljesedése.

A gyászoló család határozott kérése is az volt, hogy istentiszteleti szertartáson akarnak (élő reménységgel) elköszönni Szeretettüktől, az Úr vigasztaló szavát akarják hallani és nem csupán méltatást, vagy nekrológot.

Felolvasott Igénk is eszerint mutat kiutat nekünk a gyász fájalmából: „Nem magunkat akarjuk prédikálni, hanem Krisztus Jézust, az Urat”. ÁCS JÁNOS testvérünk koporsójánál, tehát ne emberi beszéd hangozzék fel, ne magunkról szóljunk elsősorban, ne is az Istenről, hanem az Ige által, maga az Úr szólaljon meg közöttünk: Ő erősítsen, vigasztaljon, tanácsoljon bennünket.

Alapigénk azt hangsúlyozza, hogy JÉZUS KRISZTUS ÚR. Ebben a kijelentésben, amely egy korai keresztyén hitvallás, benne foglaltatik Jézus Krisztus személyének titka.

Elsősorban az a tény, hogy Jézus Krisztusban az élő Isten jött el közénk, erre a világra; benne az Isten lett emberré.

Jézus Krisztus azért jött el közénk, hogy megmutassa, hogy az Isten szeretet, Ő mindig az élet oldalán áll, azt megújítja, és amit mi elrontunk, azt Ő helyreállítja, és amivel szem-

ben tehetetlenek vagyunk, ott megvált, megszabadít bennünket.

Ő nemcsak az élet ura; nemcsak múlt jelen és jövő ura; nemcsak a történelem, a világ és az egyház ura, hanem Ő Úr minden ártó erő felett, a betegség és a halál felett. Ő az örök élet királya. Hatalma a megváltó szeretet hatalma.

RÓLA AKARUNK BIZONYSÁGOT TENNI ÁCS JÁNOS testvérünk koporsójánál.

Kell-e ennél nagyobb vigasztalás? Nem gazdátlan az életünk, Urunk van, Megváltónk van, örök életünk van.

Nem beszélhetünk, és nem is tudunk másról beszélni, mint csak Róla, mert a halál hatalmát látva minden egyéb eltöri, semmivé lesz; az emberi válaszok elégtelenek. Most az élet forrására van szükségünk. Emberfeletti vigaszra, erőre és megoldásra van szükségünk. Vissza kell menni eredetünkig, az élő Istenig, aki Krisztusban eljött erre a világra.

Az Úr színe előtt azonban HELYÉRE KERÜL AZ EMBER. A teológia után világosabb az antropológia. Nem magunkról beszélünk, mondja Pál, hanem az Úr Jézusról.

Ha magunkról beszélünk, csak úgy beszélhetünk, mint szolgákról.

ISTEN SZOLGÁI vagyunk, sáfárok, rabszolgák, „doulosok”. Feladatunk, küldetésünk van ebben a világban. Ott, ahová Isten állított.

Isten szolgálai vagyunk, úgy, hogy másokért élünk. Nem önmagunkéi vagyunk, ezért nem önmagunknak élünk. Ebben a világban soha nem elsősorban rólam van szó, hanem mindig a másiktól. De ebben a viszonyban én is gazdagabbá leszek.

Hisszük, hogy e szolgálat közben az Isten felhasználja az övét, hogy a sötétségből világosság ragyogjon fel. Jézus a világ világossága. Az a küldetésünk, hogy az Ő világossága ragyogjon fel általunk a világban.

Ezt felfedezni óriási méltóság és hatalmas öröm. Akkor soha nem él vissza az ember a helyzetével, a másik kárára. Akkor tud megbocsátani, szeretni, a közös ügyet hordozni, értelmes-építő kompromisszumokat kötni, tud határozott lenni és tud kellő időben alul maradni is. Mindenben az Isten dicsőségét szolgálja. Ebben a szolgálatba el lehet fáradni, el lehet égni, bele lehet halni. De az ember hűséggel azt teljesítette, ami Rá bízott. /Folytatás a következő oldalon./

Fotó: Sulyok

Isten óvja Tapolcát! Isten óvja a Tapolcaiakat!

„Feladatunk, küldetésünk van ebben a világban. Ott, ahová Isten állított.”

/Folytatás az előző oldalról:/

ÁCS JÁNOS testvérünkről, a férjről, apáról, hitvalló presbiterről, polgármesterről, Megyei Közgazdasági Képviselőről mások szólnak egészen személyesen. Az én feladatom az ígértetés. De akik ismertük Őt, érezzük, hogy mennyire hiteles ez az Ige itt, ennél a koporsónál.

Éppen szolgált, amikor vitt Kárpátaljára akkor is, amikor az Úr hazahívó szava elkezdte szólalogni. Nem véletlen, hogy ez az Ige volt legkedvesebb Igéje, itt volt legtöbbször nyitva Bibliája, ennél az Igénél. Ő ezt hitte, tudatosította, élni akarta.

ÁCS JÁNOS testvérünk hazatért, megérkezett Urához, akinek itt szolgálja volt. De nekünk még, akik élünk, feladatunk van. Ezért, mivel a temetési ígértetés mindig az élőknek szóló biznyságátétel, nézzük meg végezetül, hogy mire kötelez bennünket a mai Ige üzenete.

- Az Ige üzenete először is ÉLŐ HITRE hív bennünket. Arra, hogy higgyük, Jézus Krisztus a feltámadás és az élet, és aki hisz Őbenne, ha meghal is él, és aki él és hisz Őbenne, az nem hal meg soha. Ezért az örök élet reménységével állunk most itt, hiszen egy hívő testvérünkötől búcsúzunk, és ezzel a reménységgel szentelhetjük meg igazán az ő emlékét.

- Az Ige üzenete ezentúl arra kötelez bennünket, hogy SZERETETBEN tudjunk szolgálni egymásnak ebben a hazában. A Jézus Krisztusba vetett hitből ugyanis a szeretet következik. Mégpedig tevékeny szeretet. „Szeress, és tégy, amit akarsz” - mondta Augustinus. Olyan szeretetről van szó, amely mindent eltűr, mindenre remél, amely soha el nem múlik. Szeress, hogy több legyen a fény, hogy szebb legyen az élet, hogy felragyogjon ebben a világban általunk az Isten dicsősége.

- Végezetül az Ige üzenete arra biztat bennünket, hogy becsüljük meg, és tiszteljük azokat, akik A „KÖZÉRT”, ÉRTÜNK ÉLNEK, és bizony elégnék. Mennyi bölcsességre és erőre van szükségük; mennyi feszültséget kell elhordozniuk, sokszor mennyi bántást; mennyi küzdelem, álmatlan éjszaka adatik nekik, miközben a család, a legszerettebbek nélkülözni kénytelenek őket. Sokkal jobban kellene szeretnünk őket és többet imádkozni értük.

Alapigénk így szól: „Mert nem magunkat prédikáljuk, hanem Krisztus Jézust, az Urat, magunkról pedig úgy beszélünk, mint akik a ti szolgálóitok vagyunk Jézusért.”

ÁCS JÁNOS testvérünk egész élete szinte illusztrálta, magyarázta, megértette velünk ezt az Igét.

Karácsonyi gondolataiban, nem sokkal halála előtt így írt: „Jézus Krisztus üres kézzel jött közénk Karácsony estéjén. Nem hozott ajándékot. Ő maga akart az Áldás, az Ajándék lenni. Mi is üres kézzel jöttünk a Földre, azzal a hivatással, hogy ajándék, áldás, és simogatás legyünk, válasz a fojtogató kérdésekre.”

Jézus Krisztus az élő Isten legnagyobb ajándéka, ÁCS JÁNOS testvérünk pedig Jézus Krisztusé volt, ezért Ő maga is áldássá, ajándékká lett. Most, amikor Őt elbocsátjuk, Isten bennünket is arra készítet, hogy amíg élünk, mi is áldássá legyünk mások számára. Amen.

Fotó: Sulyok

Az ígértetést követően Szabó Emőke lelkész prédikált.

„Egy dolgot kérek az Úrtól, / Azért esedezem, hogy az Úr házában lakhassam egész életemben, / Láthassam, milyen jószágos az Úr / És gyönyörködhessek templomában. / Megóv engem sátrában a veszedelem napján / Elrejt sátra mélyén, magas kösziklára helyez engem. / Várván vártam az Urat és ő lehajolt hozzám Meghallotta kiáltásomat.”

/Zsolt 27. 4-5 Zsolt 41, 6/

Tervek, álmok, remények, a zsoltárok őszinte kérése, vallomása, amely Ács János testvérünk ravatala fölött felhangzó imádság. Olyan szavak, amelyeket az az élet hirdetett, aki ma e koporsóban pihen.

Aki életét, szolgálatát, hitét Istentől kapott küldetésként fogadta, aki úgy tudott sáfárkodni jó gazda módjára a rá bízottakkal, mint aki tudja, Isten számon kéri a tántumot, amit övéire bízott. S kinek-kinek el kell számolni életével, hitével, szeretetével, szolgálatával. Aki ott, a mennyei hazában úgy állhat az Úr előtt, mint aki hallja az ő szavát: „Jól van, jó és hű szolgám. Hű voltál a kevésen, sokat bíztok rád ezután, menj be a te Uradnak örökébe.”

Aki 1954. szeptember 12-én érkezett a nagybajomi kétgyermekes családba, az idősebb fiúgyermekként, a családba, amelynek drága emlékét Nagy Gáspár a Katolikus Krónika közelmúltban elhunyt szerkesztőjének halála előtt írt vallomása is idézte: „Szerethetett engem az Isten, hogy megformált sárból és agyagból, apám s anyám álmaiból”, Akit a boldog gyermekkor álmából olyan fiatalon ébresztett fel édesanyja halála, aki az árvaság könnyeit úgy gyűjtötte erővé, hogy belőle a társ nélkül maradt özvegy apa s a tizenéves árva testvér is meríthetett. Aki az otthonról hozott imádság erejével tudta, merte hitét vállalni egy istentelen világban, ahol nem járt dicséret, elismerés, érdem annak, akinek egyedüli reménye ő, Isten csak te voltál, akinek élete vezérigéje volt: „Mindenre van erőm a Krisztusban, aki engem megerősít.” Nem a kertészeti egyetemi diplomájára volt büszke, hanem a térképen alig jelzett érsekhalmai, alföldi, tanyasi emberek megbecsülésére, a jó barátok szeretetére, fiatalként nem a vizsgák sikerére, hanem arra a kézre, amelyet 1978. július 22-én megfoghatott, a kézre, amely két drága gyermeket tett ölelő karjaiba.

A mosolyra, mely otthonná varázsolta számára a badacsonyi hegyeket, Tapolcát, a várost, ahova idegenként érkezett 23 évvel

előtt. A várost, ahol egyre többen köszöntek rá az utcán, ami oly nehezen érlelte benne a küldetés felismerését: „Ha küld az Úr; menni kell, nem Jónásként megfutamodni.” Mert már akkor tudta, amit Pusztai Sándor így fogalmazott számára, Istentől való biztató, bátorító üzenet: „Ki hegyre megy, annak / Kardok közt kell járni / S odafönt a csúcson / Keresztnak kell állni. // Az jut csak odafel / Kit Isten kereszttel / De nem babérággal / Tövissel, kereszttel. // Százézer kard éle / Fog szívébe vágni / Még se engedj Uram / Félúton megállni.”

Szeretett városa a határozott vezetőt látta, családjá a jó gyermeket, igaz testvért, hűséges férjet, szerető apát, a megértő munkatársat, a jó barátot, az igazáért mindenek fölött határozottan kiálló embert, az imádkozó keresztyént, az igaz, magyar hazafit, de lelkét igazán csak a teremtő Isten látta, azt, amit csak ő ismert igazán.

A könnyek mostak volt engem / S fehérebb lett a lelkem / Tisztultabb sóhajom. // Minden javamra volt / Örök végzése hívott / Hitből verem a hidat / Át minden bűn, bajon. // Minden javamra van / Mert Isten van javamra / Formálja hát hatalma / Formáitlan önmagam.

A lélek, amely megindult az elesettek könnyein, ami tudott örülni az örülőkkel, sirni a sírókkal, aki utolsó karácsonyi üzenetét onnan felülről, a mennyei hazából mondja, amit még az Új Tapolcai Újság számára kéziratban itt hagyott a szerkesztő

asztalán, hogy nemcsak egy városnak, népének, drága magyar nemzetének, határainkon innen és határainkon túl. Figyelmeztető, ébresztő üzenetként így hangzott el még nem is olyan rég tőle, a költőt idézve:

„Talán imádkozni kellene / Vagy visszanezni arra, ami mögöttünk van / Megfogni egymás kezét / Összebújni, egymást megölelni / És utolsó szikrájából annak / Mi bennünk ember: / Újtűzet rakni, új jövőhöz.”

11 évvel ezelőtt polgármesterként tett esküjét emberek, barátok, tisztelők előtt, egyenes derékkal, de lélekben Isten előtt porig meghajolva tette le. A vers, amely néhány perc múlva elhangzik, 11 évvel ezelőtt egy határkőnél hangzott, imádságként, ma határkőnél lesz testamentummá. Élete, hite, szeretete, szolgálata foglalatoként vigasztaló üzenet: drága felesége, két leánya, édesapja, apósa, anyósa, sógornói, keresztyermekai, szeretett városa, bajai, nagybajomi, tapolcai jó barátok, rokonok, református gyülekezet, tisztelői, végtisztességtevő gyülekezet, mindnyájunk számára. Üzenet; a minden élők útján fiatalon előrement drága édesanyja és öccse számára a találkozás örömét hozta el a mennyei hazába. Ott, ahol nincs fájdalom és szenvedés az Örökkévalónál, ahol Ács János testvérünk itthon után otthonra talált, akinek megváltó Krisztusa volt az út, az igazság, az élet. Ő aki azt mondja: „Aki hisz énbenem, ha meghal is él.” Amen.

A sírig - református egyházi énektestvér kíséretében - a katonai hagyományörzők díszfelvezetésével Lasztovcza Jenő és azok az önkormányzati képviselők vitték a Tapolca zászlajával letakart koporsót, akik 1998-tól együtt dolgoztak Ács Jánossal.

A temetésen részt vett Orbán Viktor, Kövér László és Navracsics Tibor is, a FIDESZ-MPP vezetői.

A sírnál Horváth Gábor, a hagyományörzők elnöke az özvegynek átadta a zászlót, és a tapolcaiak nevében megköszönte, hogy Ács János az életét adta a városért.

Végezetül Szabó Emőke lelkész - befejezve a temetési szertartást - vett búcsút a halottól, majd bedobta a sírgödörbe a 64 vármegye földjét, amely mellé odakerült a szülőfalué, Nagybajomé is.

Az Il Silencio hangja körbefonta az eget és a földet.

Fotó: Sulyok

Ha bevégzem életem, És lezárul már szemem, Ismeretlen bár az út, Hozzád lelkem mennybe jut: Aki értem megnyitál, Rejts el, ó, örök Köszál!